

THE CO-OPERATOR

PUBLISHED ON THE 1ST AND 15TH OF EACH MONTH

Vol. V, No. 19

JAFFNA, JANUARY 15, 1967

Rs. 6/- p.a. (including postage) — 20 c. per copy

IN THIS ISSUE

	PAGE
<i>A Browser's Diary</i>	2
S. H. P.	
<i>Gandhi's Ideal State</i>	4
D. R. Saggar	
<i>World Intellectual Community</i>	4
K. Nesiah	
<i>Aims of Co-op. Enterprise</i>	5
P. E. Fernando	
<i>Development Problems</i>	5
P. Chandrasegaram	

COMMENTARY

SHARING A SIXTH PART

Vinoba Bhave has appealed to parents, who have been blessed with five children and land or other income, to set apart the share of a sixth child for a parentless one or other needy person. The Sarvodaya leader's call to offer Bhoomi-dan and Sampattu-dan has evoked wonderful response in India. We dare say that the ideal of sharing a sixth of what we have with others of God's children would have touched many hearts in this country too. The time must come when the Sarvodaya ideal becomes part of our dharma.

In the present Food-cum-Exchange crisis the call to us is more circumscribed. It is to free ourselves from the habits of waste that are a marked characteristic of our people. It is a negative kind of waste when we fail to process available raw materials into finished articles, when we do not turn the produce of the land and sea around into food for the millions.

The waste takes a more positive form in our kitchens and on our tables. In many an affluent home and hostel this thoughtless waste of cooked food assumes staggering proportions. It would be no exaggeration to say that the waste in a middle-class family of five is enough to feed at least one hungry person in the country. Nor should we overlook the gain in character that accrues from the responsible use of our resources. But, alas, what shall we say of those who imagine that over-spending is a status symbol?

Certainly, our wardrobes have always been class symbols. With textiles on coupons and luxury textiles at utility prices, the urge to buy clothes in excess of our needs has spread to all layers of society in the last few months. Meanwhile, the substitution of home-washing by 'express' laundry service has led to the need for quicker replacement of our apparel. Yet, it would be a good summing-up to say that half the country's households carry enough excess stocks to clothe the more modestly clad half of the households.

Nearly all our towns are faced with the problem of water supply. Where the water is available on tap, the waste is enormous; for every gallon of water that is put to use, two gallons run down the drain. A quarter of the City of Jaffna enjoys pipe-borne water from the limited source of a string of wells at Kondavil; if the fortunate few avoided waste of the precious water, another quarter of the City can share the supply.

Most of the streets of the City are lit and a great many homes get electric supply for domestic purposes. If during the peak hours consumers would switch off at least one light out of every five or six, there should be enough reserves to supply current for all on the waiting list and to light up the remaining streets. What is more, all lamps will burn brighter.

With curtailed paper imports, good writing paper is hard to come by. None the less there is much waste of stationery in public offices and homes. May be, saved scraps of paper in an average middle class home will add up during the year to the equivalent of a 100-page pad, in public offices

to several reams of foolscap. The salvaged paper should provide enough writing material for many semi-literate persons to cultivate functional literacy, for many functionally literate persons to spread more epistolary good cheer.

When all has been said, it is a matter of good taste to be able to make the most economical use of available resources, without waste of material or effort. It is vulgar to over-do things.

AN INDEPENDENT MOVEMENT

"The growth of an independent Co-operative Movement in this country" is the objective. This wholesome ideal is canvassed by the Commissioner of Co-operative Development in his Report for 1964-65. He would like less and less interference in a people's movement by the Department, which is an organ of the State. Rightly, he pleads for the responsibility of guiding and supervising the Co-operative Societies being assumed by the Co-operative District Unions and the Co-operative Federation of Ceylon. The Commissioner also points out that two-fifths of the 5,000 registered primary Multi-Purpose Co-operative Societies are so small in size that they are incapable of undertaking any development activity. The present situation calls for immediate amalgamation of the existing primary Multi-Purpose Societies so as to form economically viable units.

Co-operative Education has been given great stress in the last few years. It includes the In-Service training of officers of the Department, the training of Co-operative Employees, Membership Education, Co-operative Publicity and School Co-operatives. Seminars at both the national and local levels are being increasingly used to spread co-operative knowledge among co-operators. The need for having enlightened participation in the movement is the more urgent since there has been steady expansion in the country's largest voluntary movement, with a total membership of eighteen lakhs distributed over 14,705 societies. We think the gain would not only be in better co-operators, but in better citizens as well.

Like last year, we must again take the Department to task for its failure to include a Tamil version of the Report, which has been issued in Sinhalese/English only. Half-a-million Tamil co-operators are denied access to the statistical data and the evaluation of progress and their legitimate right to participate in the processes of discussion in a people's movement. We trust the present Commissioner will give heed to our plea. It behoves administrators in directive positions to give their unwavering commitment to the entire nation. This country has to catch up with much lost time in the matter of economic development and democratic nationhood. The co-operative road is an admirable highway on which to speed our journey. The call to the official and unofficial leaders of the movement is to serve the motherland with an undivided patriotism.

We would also say that the value of the statistics and survey of progress would be enhanced if they were more fully broken up District-wise. The District Unions now called upon to take an increasing share in guiding the co-operative enterprise would then be in a position to assess the strength and weakness of the local societies and take remedial action. We dare say that Parliament and the public would profit too by seeing the co-operative landscape in clearer detail.

In spite of nearly two decades of National Independence the old colonial practice has still survived of annual reports and review of policy appearing under the signature of public servants. It is time that these reports were Reports to Parliament by the Minister, under-signed by his Permanent Secretary. This would insulate public officers from being identified with policy statements and help build democratic forms in our country.

THE C. B. C. CALLING!

Writing in these columns fourteen months back we had urged that the national radio should be taken out of the hands of a government department and entrusted to an autonomous Corporation. We welcome the setting up on the 5th of January of the Ceylon Broadcasting Corporation.

The Radio has today outstripped all other media of mass communication. It has a big role in national development. Living as we do in an age of global history and an emerging world community, the radio has also to serve as the channel of world inter-communication, helping us on one hand to follow world history as it happens and ourselves speak to world audiences on the other.

An autonomous Corporation, the C.B.C. enjoys more freedom than a government department to function effectively in doing its tasks. It is a public monopoly and that increases both its effectiveness and the obligation too to seek a fair presentation of news and views.

A public Corporation, entrusted with the nation's radio programmes, will be judged ultimately by its ability to use its freedom to protect the freedom of information, to carry out the obligations of Article 19 of the Universal Declaration of Human Rights: "Everyone has the right...to seek, receive and impart information and ideas through any media and regardless of frontiers". It is incumbent on the Corporation to use this powerful new tool of man to enlarge his freedom, never be a party to enslave his mind.

The Chairman and Directors of the Corporation are charged with a solemn responsibility, which transcends even national obligations. The challenge to them is the example (in words of R. J. Cruikshank) of "the Directors-General of the B.B.C., notably Reith and Haley, who have been men of liberal mind and granite integrity, who have resisted pressures resolutely, and have had a sense of trusteeship towards the people".

A Browser's Diary

Civilizing the Cops

A Policeman's duty is no longer merely to apprehend wrong-doers. Wherever human beings gather in numbers, the police presence is a necessity. To say nothing of V. I. P. weddings and funerals where the police have to direct traffic and preserve order, this is an age of demonstrations. University students, Trade Unions, aggrieved groups of various kinds, political parties all organise rallies, protest marches, mass processions, picketings etc. and police have to see that law and order are maintained, as far as possible without provoking violence and bloodshed.

To deal with the rash of demonstrations that are part of the American landscape today, the City of Philadelphia has created a new kind of police force—known as Civil Defence Men. It consists of Whites and Negroes and has a few women also—selected for their personal warmth, maturity and patience. They are given courses in sociology and human relations and the law relating to human rights by Professors of the University of Pennsylvania. These officers consult the leaders of demonstrations and stranger still the demonstrators often consult the police chief. With this briefing the police are able to gauge the number of men and women to be deployed for a particular demonstration. Of course when the mood of the demonstrators changes, they are able to call for help. Probably the strangest part of the experiment, the force is expected to make as few arrests as possible and credit is given for failure to make arrests. A pattern of warnings in four stages, each warning sterner than the previous one is regularly followed. When the demonstration is over, the entire squad assembles for self-criticism. According to the Chief Inspector, the Civil Defence policeman is unconcerned and unbiassed and "refuses to act as judge or jury whatever the provocation". The squad consists of only twenty four persons (twenty men and four women) including the officers. The picture looks almost Utopian. But according to *Time* (Dec. 9) it has worked.

Athlete of the Year

Mani Jegatheesan, recently chosen Asia's Athlete of the Year, is the youngest son of Mr. N. Manickavasagam, P. J. K., M. B. E. (P. J. K. is an honour conferred by the Government of Malaysia), now living in retirement after holding an administrative post in the P.W.D. For the convenience of foreigners who find our names unmanageable, many of our people living abroad, abbreviate their names to pronounceable proportions. In Malaya, Manickavasagam is Vasagam. (I recall something which happened to my own name in Japan. I had cut it down to Nayagam. But to my intense chagrin, a hotel clerk further mutilated it to Agam.)

Fleetness of foot and general athletic mettle run in Jegatheesan's family. His elder brothers also were outstanding

sprinters with all-Malaya ranking. The father in his day upset existing records and strode triumphantly through Malaya's stadiums. Mr. and Mrs. Vasagam were hosts to me and Mr. C. K. Kanthaswami, presently Principal of Kokuvil Hindu College when we were in Malaya in 1956 on a fund raising mission for Kokuvil Hindu College. Although from the nature of our mission, we could not stay put at any place, the Vasagam home so genially and efficiently managed by Mrs. Vasagam was our base. Whenever we rested after our wanderings, we would hear knowledgeable sports talk and lively reminiscences of his own triumphs from Mr. Vasagam. But there was one bitter episode that had hit him hard. Some brewery as a promotion gimmick for its beer ran a contest for spotting Malaya's top star in sport. I don't know the details of the procedure. But some beer coupons and votes were the key factors. The chief contenders were two Ceylon Tamils—Manicam Saravanamuttu and N. M. Vasagam. Manicam Saravanamuttu's deserts apart, the Saravanamuttu glamour, Manicam's whirlwind campaign and personal stature left little room for doubt about the outcome. But from all accounts, Vasagam stretched his opponent to the limit. The home-base of the Vasagams in Jaffna is Kokuvil-Kondavil.

Poothathamby and Andrasi

Whether or not the author of Poothathamby Vilasam meant to introduce the caste motif into his play, generations have read such a meaning into it. Recently Mr. Paulinus Tambimuttu, who claims descent from Poothathamby, rehashed the old tale in the *Times of Ceylon* (Week-ender) and sure enough another person claiming direct descent from Andrasi took up the cudgels on behalf of his ancestor and his caste. The *Times* saw the explosive possibilities of a controversy where both race and caste were involved and peremptorily closed its columns to further discussion.

Some thirty years ago, the late Mr. J. V. Chelliah of Jaffna College wrote a play in English verse adopting the original author's version. The play was staged first in Jaffna and later on in Colombo. When the players reached Colombo, things began to happen. Andrasi's kinsfolk, probably under threat of legal action forced the troupe to omit all mention of Andrasi's name on the stage. Wherever his name had appeared in the original text, the word "Captain" was substituted.

In Jaffna's rural and rustic theatres of old—usually open places with a raised platform—for the actors, the staging of the play was often regarded as an open affront to the fisher community. The actors or at least the sponsors were Velalalas. Wherever the two groups were more or less evenly matched, the fisher caste gathered in numbers with sticks and stones and broke up

CO-OPERATIVE MARKETING

To a farmer, proper marketing of his produce is a matter of great importance, and there has been a growing awareness in him that co-operatives can play a vital role in safeguarding his interests and in improving the system of agricultural marketing.

Significance and Objectives

Many years ago Henry Wolff, an eminent British co-operator, went as far as to affirm that co-operation will finally have to be judged by the accomplishment of the task of ultimate disposal of the produce. Many other countries, particularly the Scandinavian countries and Germany, recognised the importance of the part to be played by co-operatives in the purchase and sale of agricultural produce, and began actively to take to co-operative marketing. This was more than 80 years ago. Over a period of time they developed and extended the operations of co-operative marketing to a variety of crops and agricultural by-products. To day, co-operative marketing occupies a key place in the agricultural economy of these countries. A memorandum submitted by the Co-operative Union of Canada to the Royal Commission on Price Spreads said, "It seems hardly necessary to plead the cause of marketing co-operatives. For many years they have been a part of the rural scene which many farmers simply take for granted in the same way as thousands of urban workers

these malpractices, such as arbitrary deductions from the price of the produce, the manipulation of weights and scales, and the collusion between the broker and the buyer, have gained wide currency and notoriety. In 1928, the Royal Commission on Agriculture was constrained to refer to them as "nothing less than theft." Since then, conditions have improved on account of various measures that have been undertaken, such as the introduction of the statutory regulations of markets. However, a number of malpractices, in a different guise still continue to vitiate the marketing system.

Further Aggravated

The effect of these malpractices is further aggravated by the circumstances that a large number of cultivators are indebted to the trader, who is also the moneylender. In this situation the primary producer is "literally, legally and in practice" at the mercy of the village traders. The All-India Rural Credit Survey Report says that "often enough, the cultivator's position is that of having to bargain, if he can, with someone who commands the money, commands the market and commands the transport." In the circumstances, the principal hope of a small producer lies in the strengthening of his position through a co-operative organisation where he joins his fellow producers to

over the prices of their produce and can thus offset monopolistic power in the hands of the buyers and obtain advantages not attainable if individual members sell independently. The publication goes on to say that a co-operative "can often differentiate sale product and it can stimulate demand by advertising and other means that would be uneconomical for the individual member alone... At the minimum, it should be able to increase the bargaining power of the producers and recapture for them part of the value of the product that was being diverted into monopolistic profits."

There is need for co-operative marketing even in normal market conditions. But the need becomes much stronger when the market conditions deviate from healthy practices and various undesirable forms of speculation are resorted to. In such cases the profit motive on the part of middlemen leads to price manipulations and the consequent fluctuation of prices. If co-operative marketing of agricultural produce develops on a larger scale, it can help in the stabilisation of prices.

The promotion of co-operative marketing in India should receive a high priority, not merely because co-operative marketing is desirable as such but also because it is an essential pre-requisite for the large-scale expansion of co-operative credit. Co-operative marketing societies are expected to ensure a better return to the farmer on the produce raised by him after taking loans from co-operative sources. Furthermore, they will act as agents for the recovery of loans advanced by co-operative credit societies and thereby bring about the necessary link between credit and marketing. Thus the success of the co-operative credit programme depends largely on the development of marketing societies.

Co-operative marketing is also desirable on account of its highly educative influence. On this point one cannot do better than to quote the Co-operative Planning Committee:—

"No influence is so important in the economic education of farmers as their own efforts in co-operative marketing. The very attempt on the part of the farmers to solve their problems teaches the basic economic truths. The operation of co-operative marketing organisation teaches farmers that agriculture is primarily a form of business. Co-operative marketing also teaches farmers that the problem of marketing is closely related to the problem of production. The marketing organisations have found from experience that the demand for agricultural products is increased by an improvement in production methods which results in products of higher quality. Again, when farmers themselves undertake marketing programmes, they become familiar with practices which greatly reduce the economic value of their produce. Co-operatives also serve an important function in supplying information on the many factors which affect the economic status of farmers."

Development of Marketing Structure under the Five Year Plans

Considering the benefits
(Continued on page 7)

S. S. PURI, I.A.S.

value their Labour Unions as an essential part of life. To many rural people, marketing co-operatives are simply a necessary extension of the farm business.

The need for co-operative marketing arises from a variety of factors. These factors are, in the first instance, connected with the malpractices in the existing system of agricultural marketing, particularly in conditions such as those obtaining in India. In the past, some of

the performance. In one place, which shall be nameless, I was told, the fisher caste people invaded the arena with clubs and iron rods and rushed up the stage and started laying about. When in the melee that followed, audience and actors tried to run away the fishermen who had thoughtfully brought their nets along, caught the fugitives in their toils and belaboured the offenders some more.

In addition to the caste element, people have read a race antagonism also into the play. Poothathamby is undoubtedly Tamil. Andrasi is generally regarded as a Sinhalese. Whether he was a Sinhalese or a Tamil, he evidently took a Tamil wife at Tondaimannar. While the gentleman who joined issue with Mr. Tambimuttu claimed direct descent from Andrasi, I have a Tamil friend who also claims direct descent, and I have seen an excerpt from a Dutch *Tombo* where a piece of land is described as the property of Koni (கோனி) and Ponni (பொனி) daughters of Andrasi Mudali. Whether the two wives were concurrent or consecutive, there is no saying.

undertake the purchase and sale of various agricultural commodities.

The need for co-operative marketing does not depend merely upon the fact that it will assist in the removal of various malpractices. There is a more positive aspect to it. It is envisaged that co-operative marketing of agricultural produce if efficiently carried out, should help reduce the price spread between the producer and the consumer and thereby ensure a better return to the primary producer. At present, various marketing functions, such as assembly, storage, financing, insuring, standardising, sale and transportation, are performed by a large number of persons who play the part of middlemen. Often there are more middlemen than necessary and their charges are generally out of all proportion to the services they render. The result is that the producer receives a wholly inadequate part of the price paid by the ultimate consumer. Even in the United Kingdom, where the marketing of agricultural produce is well organised, the Linlithgow Committee had reason to observe that "the spread between producer's and consumer's price is unjustifiably wide. Taken as a whole, distributive costs are a far heavier burden than what the society will permanently consent to bear."

The experience of co-operative marketing in several countries indicates that this burden can be reduced with advantage to the primary producer. As pointed out in a publication prepared by the Food and Agriculture Organisation of the United Nations, a co-operative, by bargaining for all its members, can exert more control

SCIENCE FEATURE

FRESH WATER FROM SALT

A NATURAL PROCESS SPEEDED UP

Desalination is a new vogue word glibly used by technologists and politicians. What they do not realise, perhaps, is that it is merely a new word for an age-old process. For the simple fact is that the world gets all its fresh water by desalination. Water evaporates from the salt waters of the oceans, is carried in clouds and deposited as rain, dew, hail, snow and sleet. Some of this permeates the soil and when caught by impervious rocks creates underground sources of drinkable water. Some of it flows out as springs and adds up to produce rivers, which take the desalted water back to the oceans, on their way creating lakes. From these natural sources we get our usable water. This normal hydrological cycle is desalination.

The significance of the word to-day is that we need to get more water in the right places than the natural desalination processes provide. And we need it at the right times in a controlled way in order not to be under the arbitrary command of the weather. And all the discussions and experiments now going on in many places are therefore concerned with how to take the salt out of sea-water or of brackish water containing perhaps as little as a few parts of common salt per million of water. The difference between the two undrinkable sources is one of concentration and this has led to a diversification of techniques.

obvious way to get the salt out of sea water is to do what nature does, only more quickly. In other words, the technique is to evaporate the pure water from the salt and then condense it, and the most obvious way of doing this is simply to boil the sea water. The vapour or steam is then condensed. This is the distillation process, and it is the one most widely used to-day, from the Persian Gulf and the China Seas to the West Indies.

Process Heat

In this process heat must be supplied, whether from oil, coal or any other fuel, and the question arises whether the energy put in is being efficiently used. In essence anyone could desalinate sea water with a simple glass condenser and a flask, apparatus familiar in every school laboratory. But when this is scaled up to engineering size and the output is measured in millions of gallons per day, all the difficulties appear. Salt is corrosive. Pipes get covered in scale. The cost of energy is high. Difficulties such as these have led to notable developments in large-scale distillation.

Historically one of the most important is the use of multi-flash distillation, in which successive reductions of air pressure enable boiling to take place at lower temperatures. This has made great differences to the economics of distillation and was invented by two U.K. engineers in two concerns now

out the generation of electrical power, in specially-designed plant for use in places where such power is not needed.

The distillation technique, whatever the source of heat or the process detail, remains the chief one so far for use with sea water. It is hardly worth the trouble for merely brackish water, whatever the degree of brackishness. For such water physicists and physical chemists have looked into the basic characteristics of crystalline solutions and come up with a number of answers for removing the salt or other pollutant from the water.

One of these is called reverse osmosis. The phenomenon of ordinary osmosis is well known and is the basis of the exchange of chemicals across the walls of our body cells. If a special membrane separates a strong solution from a weak one the pressure on each side is different. Molecules of the solvent then pass through the membrane from the weak solution to the strong, and this continues until the pressure is equal on both sides. This is osmosis, and would be useless for desalination, for if pure water were on one side of the membrane and brackish water on the other the brackish water would merely be diluted and the amount of pure water decreased. But if a big enough pressure is applied, not only to balance the osmotic pressure but overcome it, molecules of the water pass through

by C. L. BOLTZ

Immense Quantities

It may be asked: Why all this interest now in 1966? The answer is that the population of the world is increasing rapidly, industry is spreading in the industrially advanced countries and into others so far less advanced and many industrial plants need water in immense quantities, whether for cooling or chemical processing. There are some countries where there is no real shortage, even though the water may be unevenly distributed. The U.K. is such a country. In the U.S., however, there are approaching shortages not merely due to drought, though this is important in some areas such as the north-east. And there are countries which cannot hope to have much industry or agriculture without more fresh water, countries where there has always been a limit to the water resources. In some cases a closer look at the natural resources helps to solve the problem—the New York area, for example, sees no need for special desalination plants for a long time yet.

However, the need for more water, which so many of us take for granted and use in vast quantities every day, is already a serious problem in some places and will become one in other places in the foreseeable future. And we are no longer content to leave it to nature and hope for the best. Man intends to be in control. In this intention the U.S. has provided, not for the first time, the greatest technological drive.

This being so, the first and

combined to form Weir-Westgarth, responsible for so many desalination plants throughout the world. The company is by no means alone, and Professor R. S. Silver, one of the engineers concerned, will no doubt give some account of them all elsewhere. Not only U.K. companies are in the business, of course, and of those with U.S. as well as U.K. connections Aqua-Chem can be mentioned as operating in the U.K. Nor should it be forgotten that other technological devices in the usage of tubular boilers, whether vertical or horizontal, have come into the distillation picture. Indeed, probably more engineering effort is being put into distillation technology than into any other at present.

Nuclear Fission

As a source of heat nuclear fission comes into the picture. Nuclear power stations as we know them can be sited in remote places near the sea and where there is no coal or oil or natural gas. And as nuclear energy becomes competitive in price with that from older fuels so nuclear power stations utilising some of their heat for distillation become attractive propositions. The U.K. Atomic Energy Authority, with Weir-Westgarth and the National Engineering Laboratory and others, has done a full-scale investigation of the possibilities of a large dual-purpose nuclear power station. So has the U.S. Atomic Energy Commission and associated companies. The nuclear heat could also be used alone, with-

rom the brackish water into the pure water, thus increasing the amount of such water and leaving the salt behind. This is reverse osmosis. The General Atomic Division of General Dynamics has demonstrated this with membranes of cellulose acetate and a working pressure of about 40 atmospheres, producing 6,000 litres of fresh water a day.

Another ingenious device is that of electro-dialysis. Molecules of salt in solution are, of course, separated into positive sodium atoms and negative chlorine atoms. By using suitable membranes and applying an electrical voltage the positive ions go one way and the negative ions the other, leaving the fresh water behind. A plant working on such a system is already in action in the U.S.

Ice Crystals

These by no means exhaust the possibilities. If one freezes brackish water the pure water freezes out first and one can dredge off ice crystals, contaminated with salt crystals it is true, and separate them and melt the pure ice crystals. For small quantities there are also the known ion-exchange resin systems such as are used to soften hard water in many homes.

But the really great question always is—how much do the methods cost? Are they economic? This question is not always valid, for nobody in dire need would count the cost. Kuwait, for example, is exceedingly rich but has no natural water except the sea.

As I See It

by Jay

THE FILM INDUSTRY STRIKES ROOT

Ten or fifteen years back, no one would have dreamt that the Tamils of Eelam would be producing their own films. It was assumed that South India would supply us with all our needs: this was, after all, the natural order of things or so it was thought. But along came our film producers to subvert all this. The first Ceylon Tamil films were, I believe, 'Samuthayam' and 'Thottakari'. I didn't see them but most of those who did, say that they were exactly what pioneering efforts usually are. Then came 'Pasa Nila', a 16 mm film produced by two young Jaffna College teachers, followed by 'Kadamayin Ellai', a bit of a foolhardy attempt to dress Shakespeare's Hamlet in Tamil apparel. The latest venture is 'Taxi Driver' now running to crowded houses both in Jaffna and elsewhere.

Critics (or rather those who fancy themselves in that role) are wont to strike an Olympian pose when they sit down to judgment. Since judgment is based on standards which are in turn derived through comparisons, I would like to suggest that our pioneering cinematic ventures be judged not by international standards but by comparisons among themselves. Having seen three of the five films produced locally, I can safely say that each one is a distinct advance on its predecessors. Viewed against the back-drop of the international cinema, 'Taxi Driver' is certainly no great shakes as a film (like almost all South Indian films). But then we shouldn't be dragging in the international cinema, at the moment. 'Taxi Driver' has, I think, set out to prove that what South India can do it can do equally well: in this, I believe, it has almost succeeded. Watching it one got the impression that it wasn't very different from (or inferior to) the average South Indian films we see. The dialogue (full of South Indianisms) and the melodramatic plot cannot but point to this conclusion. Even the humorous interludes were a carbon copy of South Indian proto types.

There's a reason for all this 'copy-cat' stuff. Most of us have been reared on a diet of South Indian cinema. Since producing a film is big business, one cannot expect a producer (or rather an *entrepreneur*) to be so out of his senses as to leave the beaten track.

But even within these limitations one would wish that our producers make films which truly reflect *our* life and culture, just as our writers are striving to produce a truly national literature.

Nevertheless every system has to be paid for by someone, and considerable investigation is being done, especially by a team at the Water Research Association, on sorting out the claims made for the various systems. And at the same time more fundamental research is going on into the physical chemistry of solutions and liquids, so that it is not too late for some entirely new system of desalination to be invented.—London *Financial Times* Service.

TIME OFF FROM KING-MAKING

When the *Daily News* takes time off from king-making, it turns its attention to the Jaffna man, giving him front-page prominence, alternately insinuating and damning with faint praise. At one time we are told that the Jaffna man is only interested in cultivation not in the language question. Another timewe are informed that the Jaffna man never had it so good as in Batticaloa. Later, it is hinted that Jaffna is full of smugglers, with the police and the army (but not the Customs) heroically struggling to suppress smuggling. The latest in this series of journalistic poppycock is a report describing how, after the rice cut, the Jaffna man has enthusiastically taken to food production. Perhaps the special correspondent thought that this would make the Jaffna man feel flattered. But, unfortunately for him, the Jaffna man is not such a 'modaya' as not to see through his game. The Jaffna man does not need a rice cut to spur him on to produce food. He has been doing that long before the National Government or any other government was conceived. Someone should tell the poor special correspondent that Jaffna supplies the whole island with red onions for 9 months of the year, and that our fishermen haul in the biggest catches.

The *Daily News* may think it has succeeded in creating a split between the Jaffna Tamil and the Batticaloa Tamil. We all know that it is adept at using the 'divide et impera' strategy which it learnt from its imperialist masters. But it can rest assured that in this instance it will never succeed. It would be more profitable for the *Daily News* to try to patch up the rift between the low-country Sinhalese and the up-country Sinhalese. But then it has never given us a hint that such a problem exists. After all, truthfulness has never been one of the failings of the *Daily News*.

What the Jaffna man would like to tell the *Daily News* in all earnestness is this: Please stick to your task of making and unmaking governments and leave us alone.

We certainly don't want vagrants masquerading as special correspondents to try to teach us how to suck eggs.

However the *Daily News* may delude itself, the Jaffna man is certainly in no mood to pull the chestnuts out of the fire for the National Government or anyone else.

SEMINAR AT POONERYN

Thirty-six delegates attended the seminar organised by the Pooneryn MPCs Union. Messrs. V. S. Ramanathan (HQI), K. Vaitilingam (Range Inspector), N. Nadarajah, N. Kandiah, T. Kasirajah (Co-op. Inspectors), V. Suppiah (Treasurer NDCF), P. Selvaretnam (Ad. Sec. NDCF) and M. Ganapathipillai were also present. The Secretary of the Karukkathivu MPCs presided.

The Ideal State of Mohandas Gandhi-Ram Raj

(Dr. Sagar's description of Gandhiji's Ideal State has so many features in common with Plato's Republic as to bear striking witness to the fact that, on the highest level of philosophical thought, the bridge of spiritual unity between East and West is already established.)

Mahatma Gandhi's life-aim and mission was to establish Swaraj, i.e., Self-Rule for the subjugated people of India. (Swaraj: a Sanskrit word: Swa=Self, Raj=Rule). To the Indian masses it meant political emancipation from a foreign yoke, but to Gandhiji it signified more than mere political freedom for India.

Swaraj to him, as he often pointed out, was equivalent to and synonymous with Ram Raj—the Divine Government. (Ram=God, Raj=Rule). It meant self-government or sovereignty of the people based on pure moral authority. It was the Ideal Social Order, applicable not only to India but to the entire world. In Gandhiji's conception, Swaraj was Ram Raj, the meaning of which can best be understood by the Western world through Jesus' often proclaimed message of establishment of the Kingdom of God on earth. The present editor of *World Forum* expressed in a letter to me the real and deep meaning of Gandhiji's Ram Raj as Self-government through God-government.

Real Aim

Gandhiji's real aim was to

cluding Gandhi, for their comments.

Mahatma Gandhi answered that Wells was wrong in stressing the rights of Man when emphasis should be on performance of one's duty which, in Gandhi's view, would inevitably result in the attainment of Man's rights.

In this kingdom where men and women concentrate on their duties, there is no physical, mental or spiritual deterioration. All attain their full stature. Each person is guided by his or her own ideal in pursuit of self-realisation and achieves redemption through renunciation. All men and women are equal: all men are brothers and all women are sisters. All have health. All follow a simple and natural life and are sustained by humanitarian food. There is no use of intoxicating liquors. They practice purity of palate. They do not require healers of bodies but healers of souls.

The multiplicity of hospitals and medical men will not be considered a sign of civilisation. There is no pampering of the bodies and this will be to the betterment of the people of the world.

All are lovers of virtue, are liberal-minded men and women. They do not hanker after possessions and acquisitions and are not greedy. They regard themselves as trustees, not proprietors. They enjoy all God's creation and His gifts and fruits of the earth with detachment.

by D. R. SAGGAR

bring about conditions in India where people would have their right of self-rule, and decide their destiny guided by righteousness, compassion and spirit of service. Gandhiji's Ram Raj is conceivable for and applicable to all mankind and it entails regulation of our lives and affairs in accordance with principles of (a) Satyagraha—i.e., Truth and Non-Violence; (b) Sarvodaya—i.e., Welfare of All.

In Gandhiji's conception this Kingdom of God will have people who will follow Dharma or Duty according to vocation and ability, and this duty will be based on Purity, Truth, Mercy and Renunciation. Gandhiji always laid emphasis on the necessity and importance of performing one's duty. He truly preached "The true source of right is Duty. If we discharge our duties, right will not be far to seek. If leaving duties unperformed we run after rights, they will escape us like will o' the wisps. The more we pursue them, the further they will fly".

The same teaching has been embodied by Krishna in the immortal words of (Bhagwad Gita—Song Celestial)—"Action alone is thine. Leave thou the fruit severely alone. Action is duty; fruit is the right". (From *Young India*, 8-12-25).

Whilst dwelling on Gandhiji's views on Rights and Duty, my mind goes back to the time in the past when the world-renowned British thinker and reformer, H. G. Wells, issued a manifesto in which he outlined and advocated the granting of human rights by world governments. He sent this document to world leaders in-

Brahmacharya

All are chaste and devoid of lust and practise *Brahmacharya* (Brahma=God, i.e., Truth; Acharya=Conduct) which according to Gandhian conception means Conduct adapted to the Search for Brahma. It implies control of all senses and is not restricted to the sexual aspect only. To Gandhiji "the conquest of lust is the highest endeavour of man's or woman's existence. Without overcoming lust man cannot hope to rule himself. And without rule over self there can be no real *Swaraj* or *Ram Raj* (Government or Kingdom of God).

"Rule of all without rule of oneself would prove to be deceptive as a painted toy mango charming to look at but hollow and empty inside. No worker who has not overcome lust can hope to render any genuine service to the cause of Harijans (Children of God, name given by Gandhi to Untouchables) communal unity or village reconstruction etc. Great causes like these, and others, cannot be served by intellectual equipment alone; they call for spiritual effort or soul force.

"Soul force comes only through God's grace and God's grace never descends upon a man who is slave to lust". (*Harijan*, 21-11-36).

In Ram Raj, there is no enemy outside or inside (i.e. Passion, Anger, Greed or Lust are vanquished.) In it the word "win" is not used to celebrate victory and worldly success but only used for conquest by the Spirit of the mind and Self.

The citizens are grateful for

services received and rejoice in serving others. They believe in and practise sanctity of work—what Gandhiji termed "Bread Labour". He regarded it as a divine law that man must earn his bread by labouring with his hands. He who eats without offering sacrifice, i.e., Bread Labour, eats stolen food. This "Bread Labour" is a blessing to one who would observe non-violence, worship truth and make observance of Brahmacharya a natural act.

Society Not Self

In an ideal state—Ram Raj—doctors, lawyers and the rest would work solely for benefit of society, not for self. The aim should be natural service. The Sanskrit word *Yajna*, meaning sacrifice, is wrongly understood. It means duty performed, or service to be rendered, all twenty-four hours of the day. Gandhiji, writing from Yeravda Mandir to his Ashram inmates, described it as an act directed to the welfare of others, done without desiring any return, whether of a temporal or spiritual nature. This act of sacrifice should be taken in its widest sense—it includes thought and word as well as deed.

Inhabitants of this ideal state show reverence for truth seekers, pioneers, prophets, saints, seers, Sons and Messengers of God, peace makers, Mahatmas, the Great Souls, proclaiming the Gospel of universal love and compassion and brotherhood. Their attitude to wrong-doers is not

punitive, retaliatory or degrading. Their aim is to reform the person who has left the path of righteousness and convert him to a healthy and useful and co-operative member of society—servant of his fellow men and women. The prisons will be hospitals to heal and rehabilitate the criminal who will be regarded as a patient suffering from an illness. The wardens, governors, police and judges will act as doctors and nurses. Their sole aim and desire will be to bring the wrong-doer to a wholesome life and righteous ways. These people will be renounced men and women who have no personal desire or vested interest and no property or possessions, are not attached to any class or individual and believe in reformation instead of retardation.

In Ram Raj the creatures will be unmolested. Man will have protective lordship over the sub-human kingdom. There will be compassion in his relations and dealings with the dumb and dependent earthly companions and helpers of man. The earth will be fertile with rich harvests. There will be an abundance of flowers and fruits. The earth will be full of plenty to sustain life for all its inhabitants. There will be no room for famine or hunger, no extravagance, no wastage, no gluttony, no exploitation, no monopolistic exploitation, no superfluity in the midst of necessity.

Work and Service

Mankind will worship God with work and service. The whole world will be at peace. The people will be searchers

after truth, and will have equal respect for all faiths, devoting themselves to the establishment of the Kingdom of Righteousness, Compassion, and to Service and Sacrifice. Religion will not be sectarian but universal. It will be the way of life and will be based on Truth, Purity, Compassion and Charity, as embodied by Gandhiji. All men and women will practice non-violence in all spheres of life.

According to Gandhiji "to practise non-violence in mundane matters is to know its true value. It is to bring heaven on earth. All virtues cease to have use if they serve no purpose in every walk of life".

So Swaraj (Self-Government) was equated by Gandhiji with Ram Raj (God's Government)—the establishment of the Kingdom of Righteousness on this earth of ours.

"Ram Raj, e.g., religion, is to pervade every one of our actions. It does not mean sectarianism. It means belief in ordered moral government of the universe".

This transcends Hinduism, Islam, Christianity, etc. It does not supersede them; it harmonises them in reality.

Gandhiji exemplified and embodied the ideals and attributes of Ram Raj—Divine Rule. He showed and emphasised that, in order to establish self-government on earth, it was essential that God's Government should be first established within each one of us, and that all our life and activities be regulated and conducted in accordance with Divine qualities of mercy, compassion, non-violence, love and truth.

—Sarvodaya

Kalutara District Union Estimates Passed

The estimates of the Kalutara Co-operative District Union for 1966/67 were unanimously passed at a general meeting held on 26-12-66.

The Union expects to spend Rs. 61,391-50 as follows: Secretariat—Rs. 8,920; Education—Rs. 25,182-50; Agriculture—Rs. 3,000; Industries—Rs. 3,000; Consumer Work—Rs. 4,000; Extension Work—Rs. 8,940 and Publicity—Rs. 8,050.

World Intellectual Community

MINERVA, A Review of Science Learning and Policy
Vol. V. No. 1

(Ilford House, 135 Oxford St., London W. 1. Reduced subs. for Asia 16s.)

There have always been thinkers in the historical period whose outlook and contacts transcended national boundaries; but, with the phenomenal growth of science, scholarship, learning and the means of communication in our time the world-wide intellectual community is a reality today, indeed a factor contributing to an emerging world community. The intellectual community of each country is part of the world intellectual community and at the same time an indispensable instrument of that country's social and economic development.

Minerva, published under the auspices of the Committee on Science and Freedom of the Congress for Cultural Freedom, successor to a score of Bulletins under the same auspices, has sought to build up a common forum in which "all germane problems will be analysed openly, critically and seriously" and the foundations of the world intellectual community deepened and strengthened. The learned quarterly is striving "to contribute to the protection of the creative powers of science, scholarship and higher education by describing and defining the conditions of their vitality, and by analysing the conditions under which they must find their way in contemporary society".

The number under review gives the place of honour to an article on Parliament and University Policy by Sir Edward Boyle, pro-Chancellor of the University of Sussex and a former Minister of Education. Boyle passionately subscribes to the thesis of Sir Eric Ashby that though universities are "within the state, yet they must preserve an individuality apart from the state. They cannot exist except in the ma-

trix of politics, yet they must remain out of reach of politics". He accepts the concept of academic freedom as elaborated in the Robbins Report. Boyle then goes on to define the proper jurisdiction of Parliament in University Affairs. It is the responsibility of Parliament to ensure that Government and the universities have agreed on adequate plans for university expansion, that sufficient grants are made available for the agreed targets, that there is suitable machinery for determining university salaries, and, not least, Parliament cannot disregard the way in which universities infringe upon the rest of education, notably on sixth-form studies. Finally, Boyle stresses that the University Grants Committee must in their reports furnish to Parliament, and the public, much more information about university affairs than is done now.

A research study on The Emigration of British Scientists by Dr. James A. Wilson, a discussion on Basic Research as Investment or Consumption Good by Professor Simon Rotenberg, and a review article on Sir Eric Ashby's *The Ecology of Higher Education* by Sir James Duff, Vice-Chancellor of Durham, find a place in the issue.

The *Reports and Documents* section reproduces the chapter on the Objectives of Higher Education in the *Kothari Education Commission Report of India*. (The other two chapters in the *Kothari Report* dealing with Higher Education are to be reproduced in subsequent issues).

The *Chronicle* section, making a current survey of Politics in the World of Science and Learning throughout the world, covers 66 closely printed pages. The Ceylon subsection carries the text of the *Higher Education Act, No 20 of 1966*, and extracts from the comments on the Bill made in *The Co-operator* of 15 August 1966.

K. NESIAH

The Aims of Co-operative Enterprise

The Co-operative Organisation, as we know it today, is the child of the industrial age, so is the Capitalist Organisation.

The 19th century, dominated as it was by mechanisation and the "industrial revolution", was predominantly an age of competition, hectic production, and complete change in spirit, form and technology in Society. The upshot of all these developments was the rise of capitalism, which found expression in new legal forms, typically the joint-stock company of limited liability. In this set-up, Capital was given all the prominence and in addition to its share of production-interest it also claimed for itself the sole right to all the surplus of production. Labour its equal partner in production was paid a price in the shape of wages, but was denied the right to any portion of the surplus of production. In this context, there emerged in Society two opposing groups: one group with power of accumulated wealth and control over the factors of production, while the other, the majority, dispossessed of property and no control over their economic activity. Inequity and maldistribution became the basic features of the capitalist Society of the time. It was under these circumstances, some of the dispossessed and the economically weak reacted to the situation. This expression of reaction manifested itself in two movements: trade unionism

of a consumer society is to serve as an organisation of the consumers themselves as owners, to get their goods at *fair price*; while the aim of the Producers Co-operative Society is to serve as an Organisation of the producers to sell their produce at fair price having a stake of ownership in the Organisation. Thus, the aim of Co-operatives is to promote social justice and not be a mere effort at buying at cheapest price or selling at highest price. It is a method of restoring to the Consumer the purchasing power and to the Producer a just return for his labour and skill which the monopolies of new capitalism limit them. Service as against profit, is the measure of efficiency of a Co-operative Society.

A Good Way

Co-operation is not so much of a way doing good business it is a *good way* of doing business and good business at that. In the modern world good business, of course, means business done in economic units, with modern technological support, with good accounting system and an eye on the changing market. In this Co-operatives and Capitalist Organisations share common ground. But the Co-operative way of doing business is not only doing good business in a manner which satisfied Co-operative character or principles and create new attitudes of employee-employer relationship, a new form of

control, many a times even an invasion, overtly and covertly, into the fundamental rights of the individuals. As against this, cooperation was quick to recognise the natural urge in man for private property and "profit" or surplus, as a return for his enterprise, and their great incentive value for production. The recent trends in socialistic thinking too, appear to recognise the need for some incentives to promote production. Rochdale Pioneers succeeded, while their predecessors at cooperative effort failed because of this practical wisdom of theirs. In other words Rochdale Pioneers were realist before they were idealist!

While recognising the need for private property, cooperation was also not slow to emphasise the most important, yet forgotten fact of all, that profit and private property are social products as well, and their owners have no absolute or 'God-given' right to their exclusive use and therefore the surplus of production or profit as such should be proportionately shared by all the factors of production.

On this principle Cooper-

ation advocated the voluntary association of every individual in Society either as producers or consumers for their common good. In short, while socialism aims at building-up of a uniform economic structure directed and regimented from the top, cooperatives aim at unity among the diverse interests in Society built on distributive justice and recognition of the individual needs while the State assisting it, as the representative and the guardian of the interest of the whole community.

People's Movement

Cooperative Movement is essentially a People's Movement aiming at a Society wherein its economic structure is built from "down upwards and not upwards down". It is not just an *instrument* of the State to implement its programme of economic development but is a *partner* with a specific and vital role to play in such a development. Certainly the State can have its own organisations in addition for regulating and developing the life of the community, but as regards

a Cooperative Society is concerned, it is a form of collective ownership of property held by groups of citizens as its members for their own economic and social advancement. The right of the citizens for such organisations should be treated a fundamental right and should not be replaced by State controlled ones.

While the potentialities of Cooperatives are immense they also have their limitations. These limitations primarily arise out of lack of entrepreneurial skill available for the Movement and the want of cooperative education among its membership. Cooperative Education is development of attitudes to cooperative enterprise and co-operative way of life. This Co-operative Education is imperative for the common good of the community as well and it is a formidable task as it is. But it is a responsibility all Co-operators must undertake earnestly for as the old maxim goes "Guns and bullets are of no avail against a Movement that has taken root in the hearts of people".

by P. E. FERNANDO,

Lecturer, School of Co-operation, Polgolla

and co-operation. Both these Movements aimed at a fair deal for the worker in the economic system, one as collective effort of labour at earning their income, the other as the collective effort of labour at spending their income.

Thus in the beginning the Co-operative Movement was essentially a Movement of organised Labour as an answer to the challenge of organised Capital, and it is in this background one has to consider the Co-operatives as against Capitalist Organisations.

A New Form of Association

The Co-operative Society, as a new form of association, arising out of the development of the Co-operative Movement, is a body corporate recognised in law, as a joint-stock company is, but it is antithetical in spirit to that of the joint-stock enterprise. The Rochdale Principles, the generally recognised base of this form of association, in their totality provided it its own particular character and method of action. It embodies principles of democracy, self-help, and mutual help; the element of association is the person, as against capital in the joint-stock enterprise and this personal element is expressed in the principle of one man one vote.

The aim of a Co-operative Society is the promotion of the economic interest of its members. Thus it undertakes business activities as any other capitalist organisation; but in its objectives it differs widely from other capitalist organisations. For instance, the aim

production relations and above all a new way of social and economic life.

Co-operation apart from being an instrument of economic development, is also a way of life which aims at unity among the diverse interests in Society and is a practical and effective means of achieving social harmony. It is precisely for this reason and also because of its characteristic features namely: traits of self reliance, mutual service, democratic control, the non-profit motive, thrift and savings—that both the social reformers and economic planners all over the world have accepted the Co-operative Movement as an effective instrument of social action.

In its essence Co-operatives aim at creating a particular form of public ownership of capital through collective effort of the members for the promotion of their own common economic and social welfare. Because of this objective and its mode of action, Co-operative enterprise is sometimes described or taken to mean an instrument, or prelude to socialism. Co-operatives are not a half-way house or a prelude to Socialism.

Socialism vs. Co-operation

Socialism, as is commonly known, aims at a Society in which all production and distribution is regulated and directed by the State in order to achieve equalisation of wealth; it also advocates the abolition of private property. In practice this approach came to mean the subjugation of the individual to bureaucratic con-

Development Problem Seen in a World Perspective

One third of the world is described as economically developed and wealthy, the other two thirds as economically backward and poverty stricken; some countries in the second category are striving to become economically developed; they may be characterised as economically developing.

The wealthy one third would include Europe, North America, Australia, New Zealand, and the Socialist countries in Europe. These countries have an average per capita income of \$1,000 or little more. The poor countries comprise many countries of Asia, Africa and South America. The average per capita income of these countries average \$100 or less. New Guinea, Ghana, Cuba and Peoples' China would come under the third category. The per capita income of these countries average about \$400 to 600.

by P. Chandrasegaram

Department of Education,
University of Ceylon, Peradeniya

The per capita income yardstick does not express the true welfare story. The common definition of levels of living comprise education, employment and working conditions, food consumption and nutrition, housing, clothing, social security, recreation and human freedom. The last two are vital imponderables, but do not lend themselves to any immediately, direct per capita measurement.

It is the levels of living, which help us classify countries in terms of economic development.

Reliable Indicator

The rate of economic growth and development of a country, is a reliable indicator of 'prosperity'. It has been estimated that the rate of growth of the gross domestic product for the decade 1955—1965, for the world is 7%, and the per capita growth rate is 3.7% for

developed, and 2.7% for developing countries.

The rate of growth is a function of investment and savings in a country. It is generally contended that, for all countries, the investment required for growth involves a minimal saving of 10—12% of the National income. Some countries go up even to 20%. The rate of savings in low income countries, varies widely. In Asia it is about 7 to 10% of the National Income; the war-torn countries like Korea, Viet-Nam and Laos do not come under this. In Africa, it ranges from 5% to 10%. It has been calculated that, in South America, it varies over a wide range, averaging 15%. This is particularly striking for 'economically backward' countries.

The world growth rate, in

sector. No one can wait for food.

The rate of growth in production in developing countries, must be considered in relation to the rate at which the population is increasing. In the last century, the population position of these countries was relatively stable, their birth and death rates being equated at a high annual average of 4%. The introduction of modern medical and hospital services, making possible a relatively even distribution of food and eradication of communicable diseases, reduced the death rate by 3%, as a result, the rate of population growth is 3%.

Dilemma

Many countries in the world to-day are in a dilemma, as to whether, in the interest of their development and growth, they need to elaborate a policy on population trends related to a policy with regard to employment. Employment availability and facilities and the growth and development of a country, are reciprocal.

For most countries, planning strategy for development, will depend on the realization and operation of plans for economic development, in terms of human resources potential. Trained human resources, is low in developing countries, and as such inadequacies in a key sector, retard development.

Investment in human resources, especially in the sector of education, is of cardinal significance to economic growth. Investment in education brings returns, but the gestation period is long; yet it is permanent and has a cultural content.

It should be recognised that, Education is both a productive factor and a consumption factor. As a productive factor, it increases the productivity of other agents of production, and on a consumption factor it forms an essential element in the levels of

(Continued on page 6)

Modernising the Fishing Industry

The sixth meeting of the Central Board of Fisheries and the thirteenth meeting of the Central Fisheries Research Council were held at Madras from 29th October 1966. The following is the inaugural speech delivered by Sri C. Subramaniam.

The importance of fish-wealth, both as a source of supplementary food to provide the much-needed protein and as a potential foreign-exchange earner hardly needs any detailed exposition. Fish production calls for determined effort in several directions. The development of fishing industry involves the expansion of not only infra-structure facilities like communication, storage and transport but also the establishment of various inter-related industries. Especially for marine fisheries, the programmes relate to the development of harbours, building of vessels, manufacture of fishery equipment for in-shore and offshore fishing and an integrated programme for processing, distribution and marketing. This involves long-term planning with a proper perspective to bring about a balanced development of the different sectors of the fishing industry and the other industrial activities connected with these programmes.

During Fourth Plan

In the Fourth Five-Year Plan, it has now been proposed to provide a sum of Rs. 113 crores for the development of fisheries. This amount will have to be utilized with the object of obtaining as much fish as possible both for internal consumption and for exports. To achieve this objective, it may be necessary to

the industries where Government or quasi-Government authority is the main source of financing and credit. In most developed countries, assistance in the form of loans and grants for fishing vessels, processing plants, etc., remission of taxes on fuel and essential items of equipment, finances for marketing, capital and marketing loans and the like, are available for the fishing industry besides services like harbours, communication, power and water-supply. It is all the more important that in a developing country like ours that these facilities are afforded to the fishing industry. Financial assistance in the form of loans and subsidies are proposed to be given by the Government—for fishing vessels, and other equipment, processing plants, transport, etc. This assistance will have to be continued in view of the special nature of the industry. It is also appreciated that the incidence of duty on fuel is high. The question of relief on diesel oil has been taken up and certain relief has been extended for small fishing vessels. Such relief is also being considered for larger fishing vessels.

I understand that a committee has gone into the details of the requirements of the next five years of fishery equipment from indigenous sources and also of the possibility of obtaining the balance of requirements from abroad. It will help streamline the production activities of the industry, if the recommendations of the com-

Sri C. SUBRAMANIAM,
Union Minister for Food and Agriculture

lay greater emphasis on quick-yielding productive schemes and ancillary industries rather than on programmes of a long-term nature. But in this field we cannot afford to neglect the long-term requirements completely. Provision in the Plan for the production of marine fisheries is estimated to be of the order of Rs. 52 crores; inland fisheries will take an investment of about Rs. 17 crores and the remaining Rs. 44 crores will be for programmes of research, training, pilot schemes and the like.

I am glad to note that during the last year preliminary surveys have been completed in some of the major ports and in a large number of selected minor ports in the different States. I am also happy to note that the plans and estimates are ready for the major ports of Madras, Tuticorin and Mangalore and that those in respect of Bombay and Cochin likely to be ready shortly. It is necessary to see that the work on fishing harbours is initiated early and completed in two or three years' time, so that the additional number of mechanised fishing vessels and trawlers to be introduced have proper facilities for landing, processing and distribution. These facilities will assist in the efficient handling of fish for distribution and processing on an industrial scale, leading to reduction in production costs.

Mechanisation

With the increasing tempo of mechanisation of fishing crafts and the introduction of larger fishing vessels by the

committee are borne in mind by the various agencies and arrangements made for making available the equipment from indigenous sources and also by advance planning of import of the balance of requirements from credit sources. Such a streamlined procedure would assist in maintaining the tempo of activity of bringing in additional units of fish production in an organised and expeditious manner.

Training for Fishermen

Additional units for training for fishermen in the operation of small mechanised fishing boats have been established in some of the States under the Special Development Programmes. The Central Institute of Fisheries Operatives has also introduced two more courses and is taking up a new centre in Madras this year and an additional centre in Gujarat next year. Appreciating the need for providing training of personnel at different levels, great emphasis is being laid on the training programmes undertaken by the Central Institute of Fisheries Education, the Central Institute of Fisheries Operatives, the proposed Regional Fisheries Training Centres of Inland Operatives and the State Fishermen Training Centres. I would specifically invite the attention of the State Governments to anticipate the production programmes and the production units and have their men trained in the particular fields sufficiently in advance, so that the fishing vessels are put to use immediately they are constructed.

Fishing industry is one of

the industries where Government or quasi-Government authority is the main source of financing and credit. In most developed countries, assistance in the form of loans and grants for fishing vessels, processing plants, etc., remission of taxes on fuel and essential items of equipment, finances for marketing, capital and marketing loans and the like, are available for the fishing industry besides services like harbours, communication, power and water-supply. It is all the more important that in a developing country like ours that these facilities are afforded to the fishing industry. Financial assistance in the form of loans and subsidies are proposed to be given by the Government—for fishing vessels, and other equipment, processing plants, transport, etc. This assistance will have to be continued in view of the special nature of the industry. It is also appreciated that the incidence of duty on fuel is high. The question of relief on diesel oil has been taken up and certain relief has been extended for small fishing vessels. Such relief is also being considered for larger fishing vessels.

Credit for the fishing industry and formation of co-operatives are equally important. Assistance will be available to ancillary industries to some extent through the Industrial Finance Corporation and the

Agricultural Re-finance Corporation. But it should be admitted that the institutional finance for the industry, particularly the processing units, is not now available to the extent desired. Non availability of institutional finance is due to the structure of the existing rules of the Reserve Bank of India. The Central and the State Governments have, however, a few schemes for financing such fisheries schemes as the industry do not attract institutional finance. It is necessary to continue such financial assistance till such time institutional finance becomes available.

Finance

The Central Fisheries Corporation was set up last year. Its primary function has been to organise supply of fish to Calcutta. This Corporation is also now taking up programmes connected with the supply of fishery equipment and fishing operations. Some of the States have also established State Fisheries Corporations and some other States have organised Apex Co-operatives or Federations. These organisations should be complementary to each other. In view of the fact that finances are provided by the State and the Central Governments for the development of fisheries, especially, those of productive schemes it is equally the responsibility of the State Governments to fully back such State and Central Fisheries Corporations to achieve the ends for which these institutions have been established. For instance, with the develop-

MEMBER EDUCATION PROGRAMME

A well-attended Co-operative Member Education Programme was conducted recently at the Sajaha Vidyalaya Hall, Badulla, under the auspices of the Uhala Uva Co-operative District Union.

Incidentally this was the first Programme in Member Education of Estate Co-operative Stores Societies conducted at Badulla last year. 27 members and employees from the Estates Societies attended the sessions.

The programme worked out included Management, Book-keeping, Co-operative Principles and Practices, Labour Regulations and Food and Price Control Regulations.

Amongst those who addressed the gathering were the A. C.C.D. Badulla, Mr. Edgar Fernando and the Labour Officer Mr. Denzil Fernando. The classes were conducted by Messrs. P. Vethakan, F. D. C. Dassanayaka, M. W. J. Kumarasingha, G. B. Peramane and B. R. Perera (HQI's).

The Vice-President of the Uhala Uva Co-op. District Union, Mr. M. M. S. B. Gawarammara, welcomed the delegates and inaugurated the sessions.

PORT WORKERS IDLE

No food ships have called either at KKS or Jaffna for the last 4 months. Port workers and their families have been badly hit as a result.

ment of reservoir fisheries, it should be possible to lay down a policy that the fish from the reservoirs and irrigation tanks are supplied through co-operatives, State Corporations or Central Corporations on an accepted system, so that the fishermen reaps the full benefit and at the same time the consumer gets fish at a reasonable price without the middlemen exploiting either the producer or the consumer.

In organising a clearly defined national fishery development programme the State and Central Governments have to play an important role. It is, therefore, extremely important to consider how best the Government services are staffed and equipped to fulfil this responsibility. The Government do undertake a very wide range of activities in promoting the fishery industry, particularly in the fields of research, training marketing and financing. The need for an effective Government Organisation, efficient administrative system and imaginative procedural devices can, therefore, be hardly over-emphasised.

The Fourth Plan is now being finalised and I am sure all the State Governments would give sufficient priority to productive fisheries schemes and to the essential services required for obtaining additional fish production in the shortest possible time. If important production schemes are implemented on a priority basis resulting in increased fish production and export, it should not be difficult to find additional finance for increasing their activities.

Madras Information

Development Problem

(Continued from page 5)

living. These two aspects are simultaneously complementary and competitive. They are complementary in the sense that, all education is satisfying and that all education increases, productivity in some measure. They are competitive in the sense that for 'poor countries' the production function of education receives more attention both in terms of priorities between the different levels of educational pyramid, and between the 'technical' and 'humanistic' content of education.

For the richer countries, both the content and level of education, reflect a relative emphasis on its consumption aspects.

Integral Part

Taking into account population resources, other institutional factors and the demand for manpower in the different sectors, it is possible, to plan education as an integral part of national, economic development, to fulfil precise economic and thereby social and cultural objectives. This integration of education in the national economy makes it possible to break the vicious circle, which characterises the situation prevailing in developing countries—low income, low productivity, leading again to low income.

This would open the way to self-sustaining growth.

International co-operation for purposes of development is a reality to-day. There is a shortage of capital needed for training of manpower, in many countries and public funds, for economic development, are being transferred from country to country.

The task of developing nations to-day, is to increase their investment potential and their level of living.

All development and economic growth, form the basis of human welfare in any society, in any culture in which men and women live. Education is the pre-requisite, for development and economic growth.

Education should be seen both in a national perspective, and in an international perspective.

It is the source of all power.

PRESIDENTS CONFERENCE

A conference of Presidents of MPCU Unions was held on 10-1-67 at the Jaffna Co-op. Bank.

Matters connected with the difficulties experienced by co-operatives in the distribution of essential articles of food to consumers during the time of the rice shortage, were discussed. Ways and means of reinforcing Government effort to step up the production of essential and subsidiary food crops were also explored.

A sub-committee was appointed to interview the DFC, Jaffna in order to secure adequate supplies of flour, coriander, chillies and the like which are in short supply, for the co-operatives, and to ensure equitable distribution of these items. The sub-committee will also advise co-ops. on the concrete steps they should take to promote the Food Production Drive now launched by the Government.

Bright Future Predicted

He was confident that the society had a bright future, said Mr. K. S. Ponnuthurai, ACCD Jaffna West, speaking at the Annual General Meeting of the Mathagal Centre MPCs.

Its success, stated Mr. Ponnuthurai, was due to the fact that its members were exemplary citizens. Thus evil could not thrive there. It was a model MPCs and they were model co-operators.

He appealed to the members to patronise the MPCs for all their economic needs and not seek the help of money-lenders, private traders and others opposed to the Co-operative Movement. It was their duty to persuade defaulters to pay up their dues and also see to it that no one defaulted in the future.

Ordinary members, Mr. Ponnuthurai stressed, should not think that only Committee members need have an intimate knowledge of the working of their society. All members should strive to gain this knowledge.

As the population was increasing by leaps and bounds, he appealed to youths to join the Food Production Army. By cultivating uncultivated lands they could increase their incomes.

Co-operation was a panacea for all our social and economic ills. Therefore, he concluded, they should nurse their society and tend it carefully.

Welcoming the guests, Mr. S. Candiah, President, paid a tribute to Mr. K. S. Ponnuthurai, ACCD Jaffna West, for the invaluable services he had rendered for the development of co-operative activities in the area. Today if the financial position of the co-op. societies in the area was satisfactory, it was due to the untiring efforts of Mr. Ponnuthurai. The President also enumerated the activities of the society and outlined its programme of action for this year.

Mr. P. Selvaretnam, Administrative Secretary NDCF and Mr. E. R. P. Benjamin, Co-op. Range Inspector, also addressed the gathering. Mr. P. Kandaswamy proposed the vote of thanks.

The following were elected to the Committee: Messrs. V. Sellar, S. Ramalingam, V. Vinayagarajah, K. Nadarajah, P. Kandaswamy and V. Marikandu.

The Statement of Accounts which was unanimously adopted, showed that the society had made a nett profit of Rs. 13,502/87 cts.

OFFICE-BEARERS ELECTED

The following were elected office-bearers of the Tholpuram-Moolai Co-op Credit Societies Union:

Mr. M. Kanapathipillai (President)

Mr. A. Ponnambalam (Vice-President)

Mr. E. Arumugam (Secretary)

Mr. A. Veerasingham (Asst. Secretary)

Mr. E. Thambiah, J.P. (Treasurer)

Messrs. S. Kandaswamy, J.P., N. Aiyathurai J.P., A. Thigarajah and A. Muthucumar were elected Executive Committee members.

Co-operative Marketing

(Continued from page 2)

which co-operative marketing can confer on small farmers, it is unfortunate that it remained a neglected subject in India until recently. The co-operative movement in this country has been preoccupied largely with credit. This was perhaps inevitable in the background of acute rural indebtedness. In any case, other aspects of the movement, particularly co-operative marketing, remained neglected. As late as 1951, when the All-India Rural Credit Survey was carried out, the general picture of the progress made in co-operative marketing was extremely bleak. The situation was described by the Rural Credit Survey Committee as follows:—

"A very—very few fairly successful co-operative marketing societies do exist in India; some of these may be significant pointers to the lines on which future progress is possible; but, as at present contribution towards bringing about a system in which marketing is by the cultivator and for the cultivator, the part which they occupy in the total picture is wholly insignificant. All the co-operative marketing societies in India put together still fail to catch one's attention as anything important; lacking in this respect even that purely numerical impressiveness which on paper credit societies manage to marshal between themselves."

The Committee further noticed that out of the 75 districts surveyed, only five showed the produce sold through co-operatives to have exceeded one percent of the total sales to all agencies.

In the first five year Plan, the need for the development of co-operative marketing side by side with co-operative credit was emphasised. However, no specific targets in this regard were laid down, and consequently there was no planned effort to strengthen or expand co-operative marketing in the First Plan Period. In the meantime, the Rural Credit Survey Report highlighted the need for an integrated development of the co-operative structure. The Report envisaged the growth of co-operative marketing societies at various levels. It also recommended financial assistance to co-operative marketing societies at the initial stages. Such assistance was to cover State participation in the share capital, loan and subsidy for godowns and subsidy for managerial staff when the co-operative societies were at the formative stage.

In pursuance of the recommendations of the Rural Credit Survey Report, considerable emphasis was laid on the development of co-operative marketing in the Second plan. The Planning Commission observed:

"The primary consideration for the development of agricultural marketing is to re-organise the existing system as to secure for the farmer his due share of the price paid by the consumer and subserve the needs of planned development. To achieve these objects, malpractices associated with buying and selling of agricultural produce have to be eliminated, arrangements made for the efficient distribution of marketable surpluses from producing to consuming areas and co-operative marketing deve-

loped to the maximum extent possible. Rural marketing and finance have to be integrated through the development of marketing and processing on co-operative lines."

Under the Second Five Year Plan a net-work of primary marketing societies was established. Against a target of 1800 marketing societies, as many as 1869 societies were organised/reorganised and State partnered under the Second Plan. This programme has been further continued in the Third plan and 520 new primary marketing societies are likely to be added by the end of the Plan. It is thus expected that by the end of the Third Plan all important secondary markets would be covered by marketing societies. Apart from these territorially organised marketing societies, there are also over 500 specialised commodity marketing societies dealing in cotton, arecanut, cocconut, fruit and vegetables, tobacco, etc.

Along with the development of the structure at the primary level, the higher tiers of co-operative marketing structure were also built up under the Five Year Plans. The higher tiers now consist of about 152 district level marketing societies, 21 State marketing societies, 21 State marketing societies, one state fruit and vegetable federation and one National Federation. In addition, there is a regional Federation for Plantation Crops.

(To be Continued)

'Opposition Essential'

Opposition is always essential for the growth of an institution said Mr. M. Mathibalasingham, ACCD Jaffna East, speaking at the Annual General Meeting of the Thenmaradchy East MPCs Union.

Continuing, he said that the democratic way of economic development was only possible through the co-ops. As all members were equal, everyone had the right to criticise. But, of course, the criticism should be constructive. Only if we were aware of our defects, could we rectify them. It was the duty of the committee to heed criticisms offered by members.

Mr. Mathibalasingham emphasised that every co-op. society should try to be financially stable. The Co-op. Bank should be in a position to meet the requirements of societies.

He stressed the importance of a Savings scheme for societies. Savings meant that there was more capital for expansion. We may not realise the benefits of a Savings Scheme now but it would become apparent in the long run. A campaign should be launched to inaugurate Savings Schemes in all societies. If societies failed to do this they would be harming their members.

Mr. Mathibalasingham also pointed out that only dependable and honest employees should be appointed and there should be strict supervision. Steps should be taken to prevent frauds. Cash should be deposited in the Bank and there should be effective Stock and Cash control.

The future welfare of the country depended on the Co-operative Movt. said Mr. A.J. Wijayarajnam, Vice-President,

in his address. All co-operators should strive to make our land a model of co-operation. For this, it was essential that they eradicate all the defects in the Movt. Their Union had existed for 7 years and they should nurse it carefully in the future. He appealed to all affiliated societies to extend their fullest co-operation and support for the progress of the Union.

Mr. M. Ganapathipillai (NDCF representative) complimented the Union on the

good work it had done. It should take steps to stand on its own legs without depending on outside support.

Mr. P. Selvaretnam (Ad. Sec. NDCF) also spoke. Mr. K. Saravanamuttu proposed the vote of thanks.

The following were elected office-bearers: Messrs. T. Subramaniam (President), J. R. Rajaratnam (Vice-President).

It was resolved that the Union should establish a Weaving Centre and also deal in hardware.

EARN AN EASY RS. 150/- PER MONTH

JOIN YOUR LOCAL WEAVING CENTRE

Handloom Sarees, Verties, Shawls, Table Cloth, Bed Spreads, Chairbacks, Handkerchiefs, Pillow Cases, Towels, Door and Window Curtains.

Available in lovely designs and enchanting colours at

Jaffna Co-operative Textile Societies Union,

10, CLOCK TOWER ROAD, JAFFNA.

Jaffna Supply Station Vahuppu Workers Co-operative Labour Society Ltd.

No. 10, 1st CROSS STREET, — JAFFNA.

First Co-operative Labour Society

to be

Registered in Jaffna.

CONTRACT UNDERTAKEN :

1. Handling and Transport in Jaffna Govt. Supply Station.
2. Stevedoring in Cargo ships.
3. Bottling of Arrack in Excise Warehouse.
4. Transport of Food Stuffs between Supply Stations.

THE THENMARADCHY M. P. C. S. UNION LTD.,

'Phone : 896.

Kandy Road, Chavakachcheri.

Visit our Hardware Section for your requirements of Building Materials.

We deal in :

ZAITON BRAND ROOFING TILES, ELEPHANT BRAND ASBESTOS SHEETS, HOUSEHOLD ARTICLES, TEXTILES, TRUCK & CAR TYRES, LOTUS BICYCLE TYRES, ETC.

THE JAFFNA CO-OP. PROVINCIAL BANK LTD.

PAID UP SHARE CAPITAL ...	Rs. 191,495-00
STATUTORY RESERVES ...	„ 234,935-66
OTHER RESERVES ...	„ 368,373-32

FIXED DEPOSITS

Interest on Fixed Deposits for 3, 6 & 12 months is paid at the rate of 1%, 2%, and 3% respectively. On Deposits for 5 years and over and on Deposits for 10 years and over the rates are 3½% and 4% respectively.

SAVINGS DEPOSITS

Interest at the rate of 2½% is allowed on Savings Deposits. Arrangements can be made to withdraw monies from this account daily.

PAWN BROKING

Pawn Broking is done at all our Branches. The Rate of interest charged is 9%. Repayment by instalments is allowed.

Branches:

Jaffna—Paranthan—Chunnakam—Point Pedro—Chavakachcheri—Chankanai—Kayts—Vali East (Averangal).

Head Office :

59, MAIN STREET, JAFFNA.

Colombo Newsletter

From: C. K. RAJENDRA

A POWERFUL FORCE FOR DEVELOPMENT

"My one wish is to see that the Co-operative Movement, which sustained the country during the war-torn years, becomes a powerful force in the development of the country. We must overcome all obstacles that stand in our way towards achieving this objective."

This was said by Sir Albert Peries, Speaker of the House of Representatives, when he opened the retail store of the Pitigal Korale Co-operative Society recently.

He said that the Co-operative Movement was the only weapon to fight the black-market as the people had a direct hand in the sale and distribution of goods. It was a people's movement to ensure that there was no room for the anti-national blackmarketeer.

He added that the responsibility of providing an adequate supply of goods to the consumer at fair prices lay with those who managed co-operative stores.

The highest priority, he said, should be given to improving and developing the Co-operative Movement as it would lead to economic rehabilitation of the country.

Mr. D.A.P. Kahawita, President of the Co-operative Stores Union, regretted that the Co-operative Movement in Ceylon had not developed to the extent that it should have owing to corrupt officials.

CWE RETAIL SHOPS NOT TO BE HANDED OVER

The Co-operative Wholesale Establishment has decided not to hand over any more of its retail shops to Multi-purpose Co-operative Societies Unions.

Last year, on a ministerial directive, the CWE decided that the number of retail shops should be systematically reduced. A total of 134 retail shops were run by the CWE. The CWE board earmarked 80 of these either for closure or to be handed over to MPCU Unions. Fifty of them were handed over.

The Ministry of State, which is now in charge of the CWE, has directed that no more retail shops be handed over to Co-ops.

LAWS TO PUNISH ERRANT MPCU UNIONS

The Government has decided to introduce legislation to deal with errant MPCU Unions.

The CWE Security Service has, during the last two years, detected 25 co-ops selling their quota of essential foodstuffs to private traders. These societies were reported to the Commissioner of Co-operative Development and were blacklisted by the CWE.

CALL FOR PUBLIC CO-OPERATION

Mr. Palitha Weeraman, Commissioner of Co-operative Development, appealed for the wholehearted support and co-operation of the public for the Co-operative Movement at the ceremonial opening of a building put up by the Panadura Multi-purpose Co-operative Society Ltd. The building, which is situated at Janapriya Mawatha, cost the society Rs. 45,000.

Deploring political differences in the movement, he said that to ensure a sound co-operative system politics should be scrupulously avoided.

Mr. Edmund Wijesuriya, MP for Maskeliya and President of the Co-operative Federation of Ceylon, said that the movement was a way of life. Honesty, efficiency and patriotism were essential prerequisites for the success of the movement.

FARM BROADCASTS FOR RURAL AUDIENCE

The Rural Advisory Committee of All-India Radio, Tiruchi, which recently discussed the impact of special farm broadcasts, has recorded its appreciation of the success of these broadcasts in the last three months, it is reported.

They were particularly impressed by the success stories which were a regular feature of this service and which had activated listening among the rural people, especially among the farmers.

It was pointed out that since the introduction of the farm broadcasts, projection among the rural folk of agricultural activities and operation could be placed on a systematic basis with the assurance that it would reach and influence listeners to take to more productive methods.

Letter to the Editor

The Life of Sir Ponnambalam Ramanathan

Dear Sir,

The Principal of Chavakachcheri Hindu College, Mr. M. Viyathilingam has endeavoured to write a comprehensive Volume in English running into about 500 pages on the life of Sir Ponnambalam Ramanathan.

This script is now with the printers and it is proposed to bring out about 3,000 copies of this volume in the first instance. The task would involve a cost of Rs. 20,000/- and the Author is prepared to contribute half the cost. In the circumstances, it is proposed to call for voluntary contributions from Institutions and individuals to help in the publication of the above volume. Those interested are requested to communicate with the Secretary, Ponnambalam Ramanathan Publication Committee, Vivekananda Society, Colombo-13.

Yours sincerely,
M. K. KANAGENDRAN,
(Eelaventhan)
Secretary.

Death of a Co-operator

Mr. S. Lionel Fernando, a veteran co-operator, died recently.

An old boy of St. Sebastian's College, Moratuwa, Mr. Fernando very early took an interest in co-operative work. The Panadura Craftsmen's Co-operative Society which he founded will remain a worthy tribute to his memory.

At the time of his death he was an office-bearer in various co-operative institutions.

Soccer Competition

The Soccer Competition for the Apothecaries Challenge Cup will commence in the latter part of this month. Entries will close on Tuesday 17th January 1967 at 12-00 noon. All entries should be addressed to Mr. N. Mahendrarajah, Hony. Secretary, J.F.A. Education Dept., Jaffna.

The draw for the competition will be held at Jaffna Central College on 17-1-63 at 5 p.m.

Declaration Commemorated

The declaration of Poya Days as Public Holidays was commemorated at Sri Naga Vihare, Jaffna, on 8-1-67. Mr. Vernon Abeysekera, Government Agent, Jaffna hoisted the National and Buddhist flags at the temple premises. In the afternoon there was a public meeting presided over by the Government Agent.

ARALY SEMINAR

Forty delegates were present at the seminar of the Araly multi-purpose co-operative societies. Messrs. M. Ganapathipillai, NDCF representative, S. Linganathan and K. Sivagurunathan (Co-op. Inspectors) were also present and participated in the discussions. The importance of a Savings Scheme for Co-op. societies was emphasised during the discussions.

The Local Scene

Surveyed by RAJ

STEPPING ON THE JUICE

Mr. Vernon Abeysekera, G.A. has personally taken charge of the crash food production programme in Jaffna. A food production branch has been set up under his wings and he will spearhead the food production drive with the entire field staff drawn from the Agrarian Services Dept., the Irrigation, Dept., the Agriculture Dept., Village Colonisation Officers and others. The D.R.O's will co-ordinate the work at divisional level. Even the Education Dept. is to be drawn into the scheme. Circuit Inspectors will be co-opted to the Divisional Agricultural Associations to mobilise school-children.

The emphasis hereafter will be on the cultivation of cereals, pulses, yams, manioc and kurakkan. Sweet potatoes are to be cultivated in sandy areas like Thenmaradchy district. The Agrarian Services Dept. will grant medium-term loans to cultivators for perimeter fencing. The idea is to prevent cattle from straying into fields and eating up the crops. These loans will have to be repaid in 5 years.

At the emergency meeting of the District Agricultural Co-ordinating Committee summoned by the G.A. on the 2nd January, the Deputy Director of Agriculture stated that food crops could profitably be grown during the off season on 4,000 acres of land (presently under tobacco cultivation) in Vadamaradchy, Vali East and Vali West. He also suggested that ground-nut cultivation would be very profitable as there was a very big demand for ground-nuts.

During the coming Maha season, 6000 additional acres of land under the Irannamadu Scheme are to be brought under the plough. I learn that owing to bad weather conditions, nearly 3000 acres of land which had been sown had to be abandoned. The authorities have given a guarantee to the cultivators that water from Irannamadu will be made available to them till the end of March.

The G.A. and the D.A.E.O. will soon be visiting all D.R.O's divisions to meet members of Agricultural Associations as soon as the planting programme for the season is finalised. These meetings are expected to take place somewhere in early February.

On paper all this sounds very attractive I'm sure. Let us wait and see what the performance turns out like.

RABIES ON THE INCREASE

There have been a number of deaths from hydrophobia in Jaffna lately. The reason is that most people just don't bother about getting an anti-rabies injection after a dog-bite (incidentally, a local daily reported recently that a person who had gone to the Hospital to get an anti-rabies injection was asked to go away and come later). The authorities should get about the task of seizing and destroying stray dogs in earnest, and also insist on dog-owners getting their pets inoculated.

Printed by Nicholas James at St. Joseph's Catholic Press, Main Street, Jaffna and published by the Northern Division Co-operative Federation Ltd., Main Street, Jaffna.

SORRY, NO FLOUR

The Govt. has virtually decreed that we should eat more flour and less rice. But what's happening here is that flour is as hard to get as dried chillies and coriander. The price of rice has sputnicked up so that the less well-to-do have to make do with flour. But even that is either unavailable or available only at higher prices. It is at times like this when one begins to wonder whether hoarders and black-marketeers should not be given short shrift, as in totalitarian countries.

ALL'S WELL THAT ENDS WELL

The tussle between the private contractor and the Municipal Council has been settled by the arbitrator appointed to go into the dispute. So Jaffna will have a super-market after all. It is reported that this will even be bigger than the Kandy market. One wonders whether there should be all this emphasis on super-colossal buildings.

DILAPIDATED BUILDINGS

Patrons of a well-known cafe in the heart of the town had a scare recently when the roof of the store room caved in with a noise like thunder. Fortunately there was no one in the room at the time. It is time the Municipality invoked the law against landlords who don't keep their buildings in good repair.

DISCRIMINATION?

The CWE seems to be discriminating against the Co-operative Movement here. In the matter of textiles, coriander and other items, the Jaffna MPCU Union is getting much less than the private trade. Surely a funny way of fostering the Co-op Movt.

FIRST BIRTHDAY

The Jaffna Literary Circle is one year old: to celebrate its first birthday it held a meeting and also published a souvenir. The new president is Mr. A.T. Ponnuthurai who won an Arts Council Prize recently for a one-act play.

SEMINAR

A seminar of the Urumpirai-Urelu Multi-purpose Co-operative Societies was held recently at the Urumpirai M. P. C. S. hall. Mr. V. Nalliah presided. Messrs. M. Ramanathan, S. Linganathan, K. Mahalingam (Co-operative Inspectors), P. Selvaratnam and M. Ganapathipillai (N D C F representatives) participated in the discussions.

The value of shares, the need for share capital, the qualifications an executive committee member should possess, the functions of the executive committee, the amendment of by-laws, a Savings Scheme — these were among the main topics discussed.

For Speedy Discharge and Safe Delivery

Jaffna District

Co-operative Harbour Services Union Ltd.

25, Front Street,

JAFFNA.

- STEVEDORES AGENTS
- LANDING CONTRACTORS
- FORWARDING AGENTS

Telephone No. 590

கூட்டுறவு

வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபையின் வெளியீடு

யாழ்ப்பாணம், தை 15, 1967.

ஏன் இந்த வீண் விரயம்?

ஐந்து பிள்ளைகளும் போதுமான வருமானங்களும், காணிகளுமுள்ள குடும்பங்களுக்கு பூர்வீனோபாவே விடுத்துள்ள ஒரு வேண்டுகோளில் ஆரவது பிள்ளைக்குப் போகவேண்டிய பங்கை அநாதைக்கு அல்லது ஏழைக்குப் போகச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார். இந்தியாவில் இதைச் செவிமடுத்த பலர் பூமிதானமும், சம்பத்து தானமும் செய்வதற்கு முன்வந்திருக்கின்றனர். இந்த உயர்ந்த நோக்கு இந்நாட்டில் வாழ்பவர்களினதும் இதயத்தைத் தொட்டுவிட்ட தென்று நாம் கூறலாம்.

இன்று எமது நாடு உணவுப் பற்றாக்குறையையும் போதிய வெளி நாட்டுச் செலாவணி இன்மையையும் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் எமது மத்தியில் ஏற்படும் வீண் விரயங்களை நாம் சுட்டிக்காட்டுவதற்குக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். எமக்குக்கிடையும் இயற்கை வளங்களை நாம் தக்க முறையில் பயன்படுத்தாதமை ஒரு வீண் விரயமாகும். தினமும் எமது இல்லங்களில் நடைபெறும் இன்னொரு வகை வீண் விரயமும் இருக்கிறது. ஐந்துபேர் கொண்ட ஒரு குடும்பத்தினர் தமக்குச் செலவிடும் உணவை மேலதிகமாக இன்னுமொருவர் உண்ணலாம் என்று நாம் கூறுவது மிகையாகாது. மேலும் உணவு போன்றவற்றைச் செம்மையாக, கட்டுப்பாடாகப் பயன்படுத்துவது எமது பிள்ளைகளை நெறிப்படுத்தும் என்மையும் நாம் மறக்கலாகாது. ஆனால், அவப்பொருள் உணவுபோன்றவற்றைப் பிறர் மத்தியில் வீண் விரயம் செய்வதே தமது மகிமையை நிலைநாட்டுவதற்குச் சலபமான வழி எனச் சிலர் நினைத்துக்கொள்கின்றனர்.

எமது உடுப்புவைக்கும் களஞ்சியங்கள் இதுகாறும் வர்க்கச் சின்னங்களாகவே திகழ்ந்து வந்திருக்கின்றன. தேவைக்கு மிதமிஞ்சிய உடைகளை வாங்கும் பழக்கம் எல்லா வகுப்பாரிடமும் அணிமையில் பரவியுள்ளது. தவிர எமது புடவைகளை வீட்டில் நாமே சலவை செய்யாது வெளுப்பகத்தில் கொடுப்பதாற்றான் புதுப்புடவைகளை அடிக்கடி வாங்கவேண்டிய நிற்பந்தம் ஏற்படுகின்றது. இலங்கையிலுள்ள அரைவாசிப்பேரிடமிருக்கும் மிதமிஞ்சிய உடைகளைக் கொண்டு மற்ற அரைவாசிப்பேரின் உடம்பை மறைக்கலாம் என்றால் அது வெற்றுவரையல்ல.

ஏறத்தாழ எல்லா நகரங்களிலும் தண்ணீர் தட்டுப்பாடு நிலவுகின்றது. குழாய் நீர் வசதிகளுள்ள பகுதிகளில் எவ்வளவோ நீர் வீண்விரயம் செய்யப்படுகின்றது. பாவிக்கப்படும் ஒவ்வொரு கலனுக்கும் இரண்டு கலன் நீர் வீணாக்கப்படுகின்றது. கோண்டாவிவினுள்ள சில கிணறுகளிலிருந்து யாழ்ப்பாணப்பகுதியின் கால்வாசிக்கு குழாய் மூலம் நீர் விநியோகம் செய்யப்படுகின்றது. இந்நீரை வீணாக்காது சிக்கனமாக உபயோகித்தால் பிறிதொருபகுதியில் வாழும் மக்களும் அதை உபயோகப்படுத்தலாம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் பாலான பகுதிகளுக்கும் மின்சார வசதி இருக்கிறது. மின்சாரம் உபயோகிக்கப்படும் உச்சமான வேளைகளில் பாவனையாளர் ஐந்தாறு மின் வெளிச்சங்களில் ஒன்றை உபயோகிக்காது விட்டால் மின்சாரமின்றித்தனிக்கும் எத்தனையோ பேருக்கு அது நற்பேராக அமைவதோடு, வெளிச்சங்களும் பிரகாசமாக விளங்கும். இன்று கடுதாசி இறக்குமதி கள் குறைக்கப்பட்டுள்ளதால் எழுதுவதற்கு உகந்த கடுதாசி கிடைப்பது அரி

தாக இருக்கின்றது. ஆனால் பொது அலுவலகங்களிலும் வீடுகளிலும் இது கட்டுப்பாடற்றி உடயோகிக்கப்படுகின்றது. வீண் விரயத்தை தடுத்தால் கடுதாசிகளைக் கூடிய நாட்களுக்கு உபயோகிக்கலாமல்லவா? எனவே, சிக்கனமான முறையில் எமது இயற்கை வளங்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்துவது அத்தியாவசியமாகும்.

★ ★ ★

சுதந்திரமான இயக்கம்

1964-65 ஆம் ஆண்டறிக்கையில்

கூட்டுறவு ஆணையாளர் கூட்டுறவு இயக்கம் இந்நாட்டிலே சுதந்திரமான ஓர் இயக்கமாகத் திகழவேண்டுமென வற்புறுத்துகின்றார். இந்த இலட்சியமே எமது இலட்சியமாகும். கூட்டுறவுத்திணைக்களம் அரசாங்கத்தின் கருவியாக இருப்பதனால் மக்கள் இயக்கமாகிய கூட்டுறவு இயக்கத்தில் அது தலையிடுதலை இயன்றளவு குறைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென அவ்வறிக்கையில் ஆணையாளர் குறிப்பிடுகின்றார். மாகாண சமாஜங்களும் இலங்கை கூட்டுறவு சம்மேளனமும் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை ஆற்றப்படுத்தும் பொறுப்பை ஏற்கவேண்டுமென ஆணையாளர் கூறியதை நாம் வரவேற்கின்றோம். பதியப்பட்ட 5000 ஆரம்ப ப. நோ. கூ. சங்கங்களில் ஐந்தில் இரண்டு வீதம் மிகச் சிறியனவாக இருப்பதனால் அவை அபிவிருத்தித்திட்டங்களை மேற்கொள்ள முடியாதிருக்கின்றன என்று ஆணையாளர் தமது அறிக்கையில் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இந்நிலையில் இப்போது இயங்கிவரும் ஆரம்ப ப. நோ. கூ. சங்கங்கள் ஒன்று சேர்ந்தாற்றான் பொருளாதார ரீதியாக வெற்றிகரமாக இயங்கி தமது நோக்கங்களை நிறைவேற்ற முடியும்.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக கூட்டுறவுக் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இதன் மூலம் திணைக்கள அலுவலருக்கும் கூட்டுறவு ஊழியருக்கும், கூட்டுறவுச் சங்க உறுப்பினருக்கும், பள்ளிக்கூட கூட்டுறவுச் சங்க உறுப்பினருக்கும் பயிற்சியளிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இத்துடன் கூட்டுறவுக் கொள்கைகளையும் நடை முறைகளைப்பற்றியும் பிரச்சாரமும் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கூட்டுறவாளரிடையே கூட்டுறவுக் கல்வியைப் பரப்புவதற்கு கூட்டுறவுக் கருத்தரங்கங்கள் தேசிய அடிப்படையிலும் மாவட்ட அடிப்படையிலும் அடிக்கடி நடாத்தப்பட்டு வந்திருப்பது யாவரும் அறிந்ததே. இன்று 14705 சங்கங்களில் மொத்தமாக 18 லட்ச உறுப்பினர்கள் இருப்பதனால் கூட்டுறவுக் கல்வியின் இன்றியமையாமை சொல்லாமலே விளங்கும். இவ்வித கல்வியின் மூலம் சிறந்த கூட்டுறவாளர்களை மட்டுமல்ல, சிறந்த பிரஜைகளையும் உருவாக்கலாம்.

இந்த ஆண்டறிக்கையை இம்முறையும் தமிழில் வெளியிடாததையிட்டு நாம் மீண்டும் எமது கண்டனத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டியுள்ளது. சென்ற ஆண்டைப் போல இம்முறையும் சிங்களத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் தான் ஆண்டறிக்கை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஏறக்குறைய அரைக்கோடி தமிழ் கூட்டுறவாளர்கள் உத்தியோக பூர்வமான புள்ளி விபரங்களை அறியமுடியாது தவிப்பதுடன் இயக்கத்தின் வளர்ச்சியைக் கணித்து கலந்துரையாடல்களில் ஈடுபடுவதற்கு முடியாதிருக்கின்றது. கூட்டுறவு இயக்கம் மக்கள் இயக்கமாக இருப்பதனால் இச்செயல் எவ்வாறு கூட்டுறவாளரைப் பாதிக்கின்றது என்பதை ஆணையாளர் சற்று சிந்திக்குமாறு நாம் தாழ்மையாகவேண்டுகின்றோம். பொறுப்பு வாய்ந்த பதவிகளை வகிப்பவர்கள் முழு நாட்டைப்பற்றியும் அக்கறை கொண்டவர்களாகவேண்டும். பொருளாதார ரீதியாக நாம் எவ்வளவோ பின் தங்கியவர்கள். குடியாட்சி நாடாகத் திகழ்வதற்கு நாம் எவ்வளவோ செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இதற்கு கூட்டுறவு இயக்கம் சிறந்த மார்க்கமாகும். உத்தியோகத்தர்களாகவோ அல்லது உத்தியோகப்பற்றற்றவர்களாகவோ கூட்டுறவு இயக்கத்தில் கடமையாற்றப்

வர்கள் நாட்டுப்பற்று மிகுந்தவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

புள்ளி விபரங்கள் முழுக்க முழுக்க மாகாண அடிப்படையில் அமைந்திருந்தால் இன்னும் பயனளித்திருக்கும் என்று கூற விரும்புகின்றோம். அவ்வாறு செய்யப்பட்டிருக்குமாயின் மாகாண சமாசங்கள் தத்தம் பகுதிகளிலேயுள்ள கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் பணத்தையோ பல வினத்தையோ அறிந்து தகுந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு ஏதுவாய் இருந்திருக்கும். மேலும், இத்தகைய விபரங்கள் நாடாளுமன்றத்திற்கும் பொதுமக்களுக்கும் பயனுடைத்தாய் இருந்திருக்கும்.

நாம் சுதந்திரம் பெற்று ஏறக்குறைய 20 ஆண்டுகளாயும் குடியேற்ற நாடாக இருந்தபோது நடைபெற்ற மாதிரியே இன்றும் ஆண்டறிக்கைகளுக்கு அரசாங்க ஊழியர் கையொப்பமிடும் வழக்கம் இருந்து வருகின்றது. இந்நிலை கட்டாயமாக மாறவேண்டும். இவ்வறிக்கைகள் பாராளுமன்றத்திற்கு அமைச்சர் சமர்ப்பிக்கும் அறிக்கைகளாயிருத்தல்வேண்டும். அவற்றிற்கு சம்பந்தப்பட்ட நில இயற்செயலாளர் கையொப்பமிடல்வேண்டும். இத்தகைய ஒழுங்குநடைமுறையில் இருந்தால் அரசாங்க ஊழியரை கொள்கைப் பிரகடனங்களுடன் தொடர்புபடுத்தும் வழக்கம் கைவிடப்படுவதுடன் குடியாட்சியோடு இயைந்தநடைமுறைகளை இந்நாட்டில் வலுவடையச் செய்யலாம்.

★ ★ ★

மீனவர் கருத்தரங்கம்

‘மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் பெரும்பாலானவற்றை தவறான நோக்கங்களுக்காகச் சிலர் நிறுவியதனால் அவை உன்னத வெற்றியை அடையாது மீனவரின் தேவைகளை நிறைவேற்றவும் தவறிவிட்டன’ என்று திரு. V. L. C. பீற்றர்ஸ் அணிமையில் நடைபெற்ற வடமாகாணம் கடற்றொளிலாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாசத்தின் கருத்தரங்கில் குறிப்பிட்டார். மீனவர் தமக்கு வலைகளும், போதுமான உபகரணங்களும் போதாக்குறையாக இருக்கிறதென்பதை எடுத்து எமக்குத் தெளிவாக விளக்கினர். வலைகளையும், பிற உபகரணங்களையும் இறக்குமதி செய்வதற்கு போதிய வெளிநாட்டுச் செலாவணி இல்லை யென்று சாட்டுச்சொல்லித் தளிர்த்து விடுவதில் எதுவித அர்த்தமுமில்லை.

அரசாங்கம் தனது முதலாவது அரியணைப்பேச்சில் கூட்டுறவு இயக்கத்தை ஒரு மக்கள் இயக்கமாக வளர்க்க ஆவலுற்றிருப்பதாகக் கூறியது. ஆனால், முன்பு போல் அல்லாது கடந்த ஆண்டு இச்சமாசத்திற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை வலையே விற்பனைக்காக வழங்கியது. ஆனால் தனிப்பட்டவர்களுக்கு இவைகளைக் கூடுதலாகக் கொடுத்துள்ளது. இது கூட்டுறவு இயக்கத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைப்பதற்குச் செய்த சதி என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது.

இக்கருத்தரங்கில் மீனவருக்குக் கடன் வசதிகளைப்பற்றிப் பேசப்பட்டபோது கடன் வசதி என்ற தாண்டிலைப் போட்டு விரும்பத்தகாத சில சங்கங்களை அலுவலர் நிறுவியிருப்பதாகவும், இதனால் மீனவர் சமுதாயமே இன்று அல்லற்படுவதாகவும் ஒரு பேச்சாளர் குறிப்பிட்டார். ஆதலால் கடன்வசதித் திட்டத்தில் ஒருவகை ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவது இன்றியமையாதது.

கருத்தரங்கில் வந்திருந்த பிரதிநிதிகள் பெரும்பான்மையானோர் நடுத்தர வயதினர் என இன்னொரு பேச்சாளர் குறிப்பிட்டார். கூட்டுறவு இயக்கம் கிழடு தட்டாமல் இருக்கவேண்டுமென்றால் இளைஞர்களை இதிலே சேர்ப்பதற்கு நாம் முழுமுச்சாக முயலவேண்டும்.

இத்தகைய கருத்தரங்குகளில் அலுவலருக்கும் பிரதிநிதிகளுக்கும் அளப்பிலாத பயன் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்பதை யாவரும் மறுக்கமாட்டார்கள். அத்துடன் ஒருவரையொருவர் புரிந்துகொள்வதற்கும் இது நல்ல சூழலை அமைத்துக் கொடுக்கின்றது. ஆதலால் கருத்தரங்கு என்னும் நோயைப் பரவச்செய்வது நலமளிக்கும்.

தூரப்பார்வை - கபிலர்

எமது திரைப்படங்கள் உலகப் புகழ்பெற வேண்டும்.

இப்போது வெளியாகியுள்ள 'டாக்கி ரைவர்' இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்ட ஐந்தாவது படமாகும். இப்படம் இலங்கைத் தமிழ்த் திரைப்படத்தின் கணிசமான முன்னேற்றத்தைப் பிரதிபலிப்பதுடன் பலருக்குத் தமிழ்ப் படத் தயாரிப்பாளராக மாறவேண்டும் என்ற மன உந்துதலையும் ஏற்படுத்தி விட்டது.

நாடகமேடையில் அநுபவப்பட்ட நடிகர்கள் இதில் நடித்துள்ளமையால் அவர்களின் நடிப்பில் தெளிவைக் காண முடிகிறது. ஆனாலும் பாத்திர அமைவு சிலரிடம் காணப்படவில்லை. படப்பிடிப்பு, ஒலிப்பதிவு முதலியன சிறப்பாக அமைந்திருக்கிறது.

தென்னிந்திய படங்களில் அடுக்கு மொழி வசனங்களைக் கதாநாயகன் அள்ளி வீசிப் பேசுவதையும், தனித்து நின்று சூழ்ந்துவந்த நூறுபேரையும் 'கும் கும்' என்று இடித்து வீழ்த்திவிட்டுத் தலையைச் சிலுப்பு வதையும் பார்த்து விசிலடித்துக் கைகொட்டியவர்கள், 'டாக்கி ரைவர்' படத்தில் சாதாரணமான சில காட்சிகளைப் பார்த்து விசிலடித்துக் கரகோஷம் செய்தார்கள். தாங்கள் வடிகும் ஊர்கள், பழகித்திரிந்த இடங்கள் அங்கு படமாகத் திரையில் விழுந்தமையே அவர்களின் மகிழ்ச்சிகரமான உணர்ச்சிக்குக் காரணமாகும். இதைவைத்து ஒரு சிறிய விடயத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இங்கு தயாரிக்கப்படும் படங்கள் எமக்கென்ற ஒரு புதுப்பாணியிலே தயாரிக்கப்படவேண்டும் என்று முன்பு நான் இங்கு குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஆனால் 'டாக்கி ரைவர்' அப்படி ஒரு பாணியை உருவாக்கும் பாதையில் இறங்கவில்லை. எமது படங்களைப் பார்க்கும் பிற நாட்டவர்கள் எமது பழைய பண்பாடுகள், கலை, கலாச்சாரம், இப்போதைய வாழ்வு முறைகள் பிரச்சினைகள் முதலியவைகளை உணரத்தக்க விதமாக அவைகள் உருவாக்கப்படவேண்டும். ஆரம்ப நிலையில் இந்த இலட்சியங்களை வைத்துப் படமெடுக்க முடியாது; மக்கள் ரசிப்பவைகளை நிலைக்களனக்கொண்டு படங்களை உருவாக்கினாலே நாம் போட்ட முதலீட்டை உழைக்கலாம் என்று சிலர் சொல்லலாம்;

தமது ஊரையும், தாம் பழகிய இடங்களையும் அப்படியே படத்தில் பார்த்து ரசித்து உணர்ச்சிமேலிட்டால் ஆரவாரம் செய்த மக்கள், தமது சொந்தவாழ்வின் பிரதிபலிப்புக்களையும், பாரம்பரியங்களையும் படத்திலே பார்த்தால் ஏன் வரவேற்க மாட்டார்கள்? ஆனால் நமது மண்ணிலே நாம் விதைத்த நெல் என்பதற்காக நெல்லை அப்படியே சாப்பிட முடியுமா? அதை அரிசியாக்கி சோறுக்கிறார்களா சாப்பிட முடியும். எமது மக்களின் வாழ்விற்கு முழுக்க முழுக்க யதார்த்தபூர்வமான இடங்கொடுத்து கலையென்ற மெருகைக் கொடுக்கத்தவறிப் படங்களைக் கட்டி அது ரசிக்கக் கூடியதாக இருக்கமாட்டாது. எவருமே வரவேற்க மாட்டார்கள். யதார்த்தத்திற்கும் பழைய பாரம்பரியங்களுக்கும் கலை மெருகையூட்டிப் படமென்ற காவியங்களைத் தீட்டி வரும் சத்தியஜித்ரேக்கு உலகிலே பெரிய மதிப்பு இருக்கிறது. இங்கியமக்களின் பண்பாட்டையும், கலையையும் வாழ்வு முறைகளையும் அவரது படங்கள் எடுத்துக் கூறுவதே இதற்குக் காரணமாகும்;

வெற்றிகரமாக இயங்கும் சில மீனவர் சங்கங்கள்

இவைகளே மீனவரின் தேவைகள் என்ற அடித்தளத்தில் கட்டப்பட்டவை

இதுகாறும் இலங்கையிலுள்ள கூட்டுறவு மீனவர் சங்கங்கள் அவ்வளவு வெற்றிகரமாக இயங்கவில்லை என்று மீன்பிடி திணைக்கள உபஅதிபர் திரு. V. L. C. பிற்றர்ஸ் வடமாகாண மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்க சமாச்சின் கருத்தரங்கினைத் தொடக்கி வைத்துப் பேசும்போது குறிப்பிட்டார். அவர் மேலும் கூறிய தாவது: 'ஐந்து சதவீத மீனவரே மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் உறுப்பினராகச் சேர்ந்திருக்கின்றனர். இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் சங்கங்களைக் கணக்கெடுத்தால் இவ்விதாசாரம் மேலும் குறையும். ஆனால் இந்நிலை தவிர்க்க முடியாத ஒன்று என்று நாம் நினைத்தலாகாது. ஏனைய நாடுகளில் மீனவர் சங்கங்கள் மிக வெற்றிகரமாக இயங்குகின்றன. இலங்கையிலிருக்கும் மீனவர் சங்கங்களின் தோல்விக்குக் காரணங்களை ஆராய்விட்டது தவறான நோக்கங்களுக்கு இச்சங்கங்கள் தொடங்கப்பட்டுள்ளன என்பது புலனாகின்றது. அலுவலரின் புள்ளி விபர வேட்கையைத் தீர்ப்பதற்காகவும் அரசாங்க பணத்தைக் கட்டுகப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதற்காகவும், இயந்திரப்பட்டுகளை வாங்குவதற்காகவும், அரசியல் வாதிக்கின்ற தனிப்பட்ட நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்காகவும் மீனவர் சங்கங்கள் நிறுவப்பட்டு வந்தன. மீனவரின் உண்மையான தேவைகளைப் பழுதாக்கி செய்யத் தவறியதால் இச்சங்கங்கள் பொதுவாகப் பயனளிக்கவில்லை.

தங்களது தேவைகள் என்ன என்பதை மீனவரே பெரும்பாலும் உணராததினால் அவர்களது சங்கங்கள் அவற்றைப்பெற்றுத்தர வேண்டும் என்று வற்புறுத்தத் தவறிவிட்டனர். அலுவலரினது மீனவரல்லாதவரினது கருத்துக்கள் ஒங்கியிருத்தலினால் மீனவரின் கருத்துக்கள் வலுவிழந்து விட்டன. இதன் விளைவாக சங்கங்கள் பலவீனமுற்றிருந்தன. இறந்தபடாத சங்கங்களிற் பல நோயாளிகளைப் போன்று காட்சியளித்து வருகின்றன. மீனவரின் உண்மையான தேவைகள் என்ற அடித்தளத்திலே கட்டியெழுப்பப்பட்ட சில சங்கங்களே வெற்றிகரமாக இயங்கிவருகின்றன.

மீனவரின் பிரச்சினைகளும் தேவைகளும் பொதுவாக ஏனையோர்க்குத் தெரிவதில்லை. சில சமயங்களில் மீனவரே தமது தேவைகளை எடுத்தியம்ப வலுவற்றவராயிருக்கின்றனர்.

மீன்பிடித்தொழிலிலே பல்வேறு முறைகள் கையாளப்பட்டு வருவதினால் அவை ஊர்க்கு ஊர் வேறுபட்டு இருக்கின்றன. லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸ் என்னும் சிங்களச் சினிமா டைரக்டர் சிங்களப் பாரம்பரியங்களும் கலாச்சாரங்களும் விளங்கக் கம்பெரலிய, சந்தேசிய போன்ற படங்களைப் புதிய பாணியில் தயாரித்து பெரும் வெற்றி கண்டார். பாரிஸ் நகரத்தில் அவருடைய படங்களைத் திரையிட்டுக் காட்டவேண்டும் என்று 'சினிமா பிராங்கெய்ஸ்' தர்பனம் இன்று அவரைக் கேட்டிருக்கிறது.

இலங்கைத் தமிழ்ப்படங்களும் உலக அரங்கில் இத்தகைய நிலையை அடைய வேண்டுமென்பதே எனது பெரு விருப்பமாகும்.

றன. எனவே, ஒரே வகையான கூட்டுறவு இயக்கத்தை எல்லா இடங்களிலும் நிறுவுவது பொருத்தமன்று.

அரசாங்க உத்தரவுகள் சட்டங்கள் போன்றவை அரசாங்க அலுவலரின் நோக்கினைக் கட்டுப்படுத்தின. இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளைப்பற்றி மீனவர்களுக்குத் தெரியாது. அதேபோன்று மீனவர்களின் உள்ளக்கிடக்கை அலுவலருக்குத் தெரியாது. இதன் விளைவாக ஒருசாரார் மற்றவர்களைப் புரியமுடியாதிருந்தது. இருசாராரினதும் அபிப்பிராயங்களையும் அம்பலப்படுத்துவதே இத்தகைய கருத்தரங்கங்களின் நோக்கமாகும். இதனால் மீனவர் தமது பிரச்சினைகளை எடுத்துரைத்துத் தமது தேவைகளை வெளிப்படுத்தி அலுவலருக்கு விளங்கப்படுத்தலாம். இதேபோன்று அலுவலரும் தமது பிரச்சினைகளை மீனவருக்கு விளங்கப்படுத்தித் தம்மைப் புரியவைக்கலாம். இவ்வாறு இருசாராருக்கும் மிடையே ஏற்படும் உறவு பழைய சங்கங்களை உயிர்ப்பிக்க உதவலாம்.

வடமாகாண மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கத் தலைவர் திரு. எஸ். ஸ்ரீனிவாஸ் தமது வரவேற்புரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: 'தனிப்பட்ட வியாபாரிகள் இன்று மன்னார் போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று தமது சுரண்டற் தொழிலை நடாத்தி வருகின்றனர். இதில் வேடிக்கை என்னவெனில் அவர்கள் தமது நடவடிக்கைகளை மறைப்பதற்காகக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை நிறுவ முயல்வதே. இத்தகைய நிலைமை ஏற்படாது தடுப்பது கூட்டுறவாளர்களின் பொறுப்பாகும். சென்ற ஆண்டு சில தனிப்பட்ட மீனவருக்கு கூடுதலாக வலைகள் வழங்கப்பட்டபோதிலும் சமாச்சத்திற்கு ஒரு சில வலைகளை கொடுக்கப்பட்டன. இஃது ஒரு கூட்டுறவுச் சங்கத்தினைச் சீர்குலைப்பதற்குச் செய்யப்பட்ட சதி என்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இனிமேலும் மீனவர் சமுதாயத்தை ஏமாற்ற முடியாதென அவர் அழுத்தத் திருத்தமாகக் கூறினார். வெளிநாடுகளிலிருந்து மீன் பொருள்களை அதிகமாக இறக்குமதி செய்யும் நிலைமையை மாற்றத் தம்மால் ஆனதைச் செய்வதாக திரு. ஸ்ரீனிவாஸ் வாக்குறுதியளித்தார்: அரசாங்கம் எவ்வித உதவியைச் செய்ய மறுத்தாலும் மீனவர்கள் தமது கடமையை நிறைவேற்றியே திருவார்களென அவர் மேலும் கூறினார். இதன் மூலம் நாட்டிற்கு எத்தனையோ லட்சம் அளவியச் செலாவணி மிஞ்சும். கூட்டுறவு இயக்கம் மூலமே மீனவர் தம்மைப் பலப்படுத்தித் தமது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியும் என்று திரு. ஸ்ரீனிவாஸ் அறிவுறுத்தினார்.

மீனவரிடையே நிலவும் ஒற்றுமையின்மையே மீனவர் கூ. சங்கங்களின் தோல்விக்கு ஒரு காரணம் என்று யாழ் உதவி அரசாங்க அதிபர் திரு. J. M. சபாரத்தினம் கூறினார். விவசாயிகளும் மீனவர்களும் எமது பொருளாதார அமைப்பின் நடு நாயகங்களாக விளங்குவதனால் அவர்களின் முன்னேற்றத்தில் அரசாங்கம் அக்கறை கொண்டுள்ளது என அவர் குறிப்பிட்டார். எமது பொருளாதாரம் அபிவிருத்தியடைய வேண்டுமென்றால் குறைந்தபட்சம் 5 வீத வளர்ச்சி

சியாவது இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் இன்றே 1 1/2 வீத வளர்ச்சியும் இலங்கையில் இல்லை. இவ்வித மிகக்குறைந்த வளர்ச்சி விவிதாசாரம் கூட மீனவர் சமுதாயத்தில் காணப்படவில்லையென திரு. சபாரத்தினம் சுட்டிக் காட்டினார். மீனவர் சமுதாயத்தினை ஏனைய சமுதாயங்களுடன் ஒப்பிட

தமிழகத்தில் கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகளின் வளர்ச்சி

கைத்தறி நெசவுத் தொழிலானது தமிழ்நாட்டின் மிகப் பெரியதும் முக்கியமானதுமான குடிசைக் கைத்தொழிலாகும். இந்த மாநிலத்தில் சுமார் ஏழு லட்சம் கைத்தறிகள் உள்ளன. ஆண்டு ஒன்றுக்கு சுமார் 50 கோடி கஜம் ஜவுளியை அவைகள் உற்பத்தி செய்கின்றன. அதன் மதிப்பு சுமார் ரூ. 65 கோடி. கைத்தறித் தொழிலுக்கு முக்கிய மூலப்பொருள் நூல். கைத்தறி ஜவுளியின் மொத்த மதிப்பில் மூன்றில் இரண்டு பாகம் நூலின் மதிப்பாகும். இம்மாநிலத்திலுள்ள கைத்தறிகளுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு சுமார் 20,000 பேல் நூல் தேவைப்படுகிறது. உண்மையில் நமது ராஜ்யமானது நூல் உற்பத்தியில் உபரி நிலையில் உள்ளது. இந்த ராஜ்யத்தில் நிறுவப்பட்டுள்ள மில்கள் 36 லட்சம் கதிர்கள் கொண்டுள்ளன. அவைகள் மூலம் மாதம் சுமார் 70,000 பேல் நூல் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. எனினும், நமது ஜ்ராய நூலில் பெரும் எவ் நூல் வெளி ராஜ்யங்களுக்கும் பவர் லாம்களுக்கும் விற்கப்பட்டுவிடுகிறது. இதன் காரணமாக நமது மாநிலத்தில் அடிக்கடி நூல் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு வெளிமார்ர்க்கெட்டில் நூலுக்கு அதிக விலையும் தட்டுப்பாடும் உண்டாயிற்று. இதைப் போக்கவும், நியாயமான விலையில் தரமான நூலை கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு வழங்க வகை செய்யவும் அரசாங்கம் கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகள் ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது.

இரண்டாவது திட்டத்தில் முயற்சி

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் தமிழ்நாட்டில் நான்கு கூட்டுறவு நூற்பாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. திருநெல்வேலி பேட்டையில் உள்ள தென்னிந்திய கூட்டுறவு நூற்பாலைதான் அவற்றுள் மிகப் பெரிய நூற்பாலை யாகும். அதில் 16,000 கதிர்கள் ஆரம்பத்தில் நிறுவப்பட்டன. ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் கூட்டுறவு நூற்பு ஆலையும், நாசரத்தில் உள்ள திருச்செந்தூர் கூட்டுறவு நூற்பு ஆலையும், சேலம் கூட்டுறவு நூற்பு ஆலையும் ஒவ்வொன்றும் 12,000 கதிர்களுடன் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

மூன்றாவது திட்டத்தில்

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் ஒன்பது கூட்டுறவு நூற்பாலைகளைத் தமிழ்நாட்டில் ஏற்படுத்தத் திட்டமிடப்பட்டு, செங்கல்பட்டு, கோயமுத்தூர், கன்னியாகுமரி, மதுரை, வடாற்காடு, தென் ஆற்காடு, சஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டங்களில் மாவட்டத்துக்கு ஒன்று வீதம் 12,000

டால் இவ்வண்மை புலப்படும் என்றார். கூட்டுறவு இயக்க மூலமே மீன்பிடித்தொழில் அபிவிருத்தி அடைய முடியுமெனக் கூறிய திரு. சபாரத்தினம் மீனவர் தமது நோக்கங்களை அடைவதற்கு அரசாங்கம் முழுமூச்சுடன் செயற்படுமென்று குறிப்பிட்டார். மீன்பிடிக்கூட்டுத்தாபனம் நிறுவப்பட்ட பின்பு மீனவர் பல கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதை அறிந்துதாம் வருந்துவதற்குக் கூறி இத்தகைய தாபனங்கள் மீனவர்களின் நலன்களைப்போனி அவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார். உறுப்பினரிடையே ஒற்றுமை நிலவ வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு தமது பேச்சை முடித்துக் கொண்டார். (தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்)

கதிர்கள் கொண்ட எட்டு ஆலைகள் அமைக்கப்பட்டன. ஒன்பதாவது யூனிட் பேட்டை தென்னிந்திய கூட்டுறவு நூற்பாலை இரண்டாவது பகுதியாக நிறுவப்பட்டது. இன்று தமிழ்நாட்டில் கூட்டுறவுத் துறையில் மொத்தம் 13 நூல் ஆலைகள் உள்ளன. 1.65 லட்சம் கதிர்களுடன் அவைகள் செயற்பட்டு வருகின்றன. அவற்றின் முதலீடு ரூ. 9 கோடி. ஆண்டொன்றுக்கு ரூ. 9 கோடி பெறுமான 66,000 பேல் நூலை அவை தயார் செய்யும். இந்த நூல் இம்மாநிலத்தின் சுமார் 2 லட்சம் கைத்தறிகளின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யப் போதுமானது. சுமார் 5,000 தொழிலாளர்களுக்கு இந்த ஆலைகள் வேலை வாய்ப்பு அளித்துவருகின்றன.

ராஜ்ய மட்டத்தில் 1963-ம் ஆண்டில் அரசாங்கம் ஒரு ஆலோசனைக் கமிட்டியை நியமித்து அந்தக் கமிட்டி தேர்ந்தெடுத்த மூன்று தொழில் நுட்பக் கமிட்டியின் ஆலோசனையின் பேரில் (1) கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகளுக்கு வேண்டிய யந்திரங்கள் கொள்முதல் செய்வது, (2) கட்டட வேலைகள் சம்பந்தமான பிளான்கள் எஸ்டிமேட்கள் தயாரிப்பது, (3) தொழில் நுட்ப அலுவலர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது ஆகிய வேலைகள் கவனிக்கப்பட்டன.

சில புள்ளி விவரங்கள்

12,000 கதிர்கள் கொண்ட ஒரு நூற்பு ஆலை அமைக்க, நடைமுறல் மூலதனம் உட்பட, ரூ. 75 லட்சம் நிதி தேவைப்படும். அதன்படி, மூன்றாவது திட்டத்தில் கூட்டுறவுத் துறையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒன்பது நூற்பாலைகளுக்கு ரூ. 6.75 கோடி முதலீடு தேவைப்பட்டது.

அங்கத்தினர் பங்குத் தொகையாக ரூ. 2.30 கோடி வசூலிக்கப்பட்டது. இதில் பாதித் தொகையை அரசாங்கம் செலுத்திற்று. பாக்கியுள்ள தொகையில் பெரும்பகுதி பங்குத் தொகையை தமிழ்நாடு கைத்தறி நெசவாளர் கூட்டுறவு சங்கமும், இதர நெசவாளர் கூட்டுறவு சங்கங்களும் செலுத்தின. கூட்டுறவு மத்திய பாங்குகளும் இதர கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களும் தாராளமாய்ப் பங்குத் தொகை செலுத்தி உதவின. மொத்தம் செலுத்தப்பட்ட பங்குத் தொகையில் 10 சத விசிதத்துக்கு குறைவாகவே தனியார் பாங்குகள் பெறப்பட்டன.

இந்திய கைத்தொழில் அபிவிருத்தி பாங்கியிடமிருந்து மறுலீவாதேவி நிதியைப் பெற்று சென்னை ராஜ்யக் கூட்டுறவு பாங்கு எட்டு நூற்பாலைகளுக்கும் ரூ. 240 லட்சம் கடன் வழங்கி உதவின. (தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்)

இந்தியாவில் கூட்டுறவுச் சீனி ஆலை

[சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி]

முதல் இயக்குநர் குழுவைத் தெரிவு செய்வதுபற்றிக் கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகளின் உபவிதிகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக்குழுவின் தெரியும் அதிகாரம் பதிவாளரிடமும் மாகாண அரசாங்கத்திடமும் இருக்கின்றது. பொதுவாக இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் இரண்டாண்டுகள் தொடக்கம் ஐந்தாண்டுகள்வரை கடமையாற்றலாம். இந்நிருவாக இயக்குநர்களை விட முழுநேரத் தொழில் நுட்ப வல்லுனரும் செயலாட்சி இயக்குநரும் கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகளில் வேலை செய்கின்றனர்.

முன்னேற்றத்திற்குக் காரணம்

சமூக முன்னேற்ற கூட்டுறவு அமைச்சு ஏனைய அமைச்சுகளும் காட்டிவரும் அக்கறையே கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகளின் முன்னேற்றத்திற்கு முக்கிய காரணமாகும். கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகள் இயங்கத் தொடங்கும் காலத்தில் அவற்றை வழிநடாத்தவேண்டிய தொழில் நுட்ப அறிவை அளிப்பது அவசியம். சீனித் தொழில் நுட்ப நிலையத்திலிருந்து கூட்டுறவு நிலையங்கள் வேண்டிய தொழில் நுட்ப அறிவையும் ஆலோசனைகளையும் பெற்று வருகின்றன. குஜராத், மகராஷ்டிர, சென்னை, மைசூர், பஞ்சாப் போன்ற இடங்களில் தனிப்பட்ட கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் ஒன்றுகூடி தம்மிடையே தமது நடவடிக்கைகளை ஒரு முகப்படுத்த மாகாண சம்மேளனங்களை நிறுவியதிலிருந்து ஏனைய மாகாணங்களிலும் இவ்வித சம்மேளனம் உருவாகலாம் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இந்த மாகாண சம்மேளனங்களுக்கிடையே இயைபு ஏற்படுத்தும்பொருட்டு புது டில்லியில் கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகளில் தேசிய சம்மேளனம் நிறுவப்பட்டுள்ளது. புதிய கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகளை நிறுவுவதற்கும் இத்தேசியச் சம்மேளனம் உழைத்து வருகின்றது.

தொழில் நுட்ப அறிவை வழங்குவதற்கும் கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகளிலுள்ள குறைபாடுகளை நிவிர்த்தி செய்வதற்கும் ஆலோசனைகளைக் கூறுவதற்கும் மாத்திரம் தேசிய சம்மேளனம் அமையவில்லை. கூட்டுறவுச் சீனி உற்பத்திச் சங்கங்களை முக்கிய பிரதிநிதிகள் என்று இன்று அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகளுக்கிடையேயும், மாகாண சம்மேளனங்களுக்கிடையேயும், அரசாங்கத் திணைக்களங்களுக்கிடையேயும் தேசிய சம்மேளனம் இயைபை ஏற்படுத்தும்.

க. சுப்பிரமணியராசா

கூட்டுறவுச்சீனித் துறை, முதலாம் •
 ஒத்தியிருக்கின்றது. இயந்திரங்கள், நிலக்கரி போன்றவற்றை வாங்குவதற்கு தேசிய சம்மேளனம் உதவி வருகின்றது. மேலும், இதன் முயற்சியால் பூனாவிலுள்ள இந்திய புள்ளி விபர நிலையத்தில் கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைத் தொழில் நுட்ப வல்லுநருக்கு தொழில் நுட்ப பயிற்சியளிக்கப்பட்டு வருகின்றது. தவிர, தேசிய சம்மேளனத்தின் தொழில் நுட்ப வல்லுனர் காலத்திற்குக் காலம் கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகளுக்கு சென்று பார்வையிட்டு வேண்டிய தொழில் நுட்ப ஆலோசனைகளை வழங்கிவருகின்றனர்.

பயன்கள்

கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகள் நிறுவப்பட்டதன் பயனாக உறுப்பினர்கள் எத்தனையோ பயன்களை அடைந்து வருகின்றனர். கரும்பைப் பிழிந்து சீனியாக்குவதனால் ஏற்படுகின்ற ஆதாயத்தில் பெரும் பங்கு உறுப்பினர்க்கே சேருகின்றது. உறுப்பினர்களுக்கு வேண்டிய விதை, உரம் போன்றவற்றை கூட்டுறவுச் சீனி ஆலைகள் நேரடியாகவோ அல்லது கூட்டுறவு விற்பனைச் சங்கங்கள் மூலமோ வழங்கிவருகின்றன. மேலும், உற்பத்தியாளருக்குப் புதுப் புதுச் செய்கைமுறைகளையும் புகட்டிவருகின்றது.

(முற்றும்)

கூட்டுறவுப் பேரங்காடி

மக்களுக்கு வேண்டிய இன்றியமையாத பொருள்களின் விலையானது நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. இதற்கு முக்கிய காரணம் வேண்டிய அளவு உற்பத்தி பெருகாமலிருப்பதும், வியாபாரிகள் விலைவாசியை அதிகப்படுத்தி விற்பதுமே ஆகும். உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குச் சர்க்கார் பல திட்டங்களை ஏற்படுத்தி, பல ஏற்பாடுகளையும் செய்து வருகிறார்கள். உற்பத்தி குறைவாக இருக்கும் பொருள்களை வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்து, தேவையைப் பூர்த்தி செய்து வருகிறார்கள். தற்பொழுது முக்கியமாக, உணவுப் பொருள்கள் அயல்நாடுகளிலிருந்து பெருமளவு இறக்குமதி செய்யப்பட்டு, மக்களது தேவை பூர்த்தி அடைந்து வருகிறது. விவசாய உற்பத்தியை அதிகப்படுத்துவதற்கு இரசாயன உரங்கள் அயல்நாடுகளிலிருந்து பெருமளவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டு விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. மற்றபடி அத்தியாவசியமல்லாத வேறு சில பொருள்களை குறைந்த அளவில் இறக்குமதி செய்கிறார்கள். இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருள்களுக்கு அந்நியச் செலாவணிக் தேவைப்படுகிறது. இதை ஒட்டி இறக்குமதிக் கொள்கை சர்க்காரால் அவ்வப்போது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

பற்றுக்குறை உள்ள பண்டங்களின் விலையைக் கட்டுப்படுத்த சர்க்கார் அப்பொருள்களின் விலையை நிர்ணயித்து மக்களுக்கு விநியோகிக்க ஏற்பாடு செய்கின்றனர். அவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலையில் பொதுமக்களுக்கு அப்பொருள்கள் கிடைப்பது அரிதாக இருக்கிறது. இவ்வாறு விலை கட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொருள்களைக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலமே பொதுமக்களுக்கு விநியோகம் செய்வதனால் ஓரளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட விலைக்கே மக்களுக்குப் பொருள்கள் கிடைக்கின்றன. ஆனால் ஒவ்வொரு பொருளின் விலையையும் சர்க்கார் நிர்ணயித்து அதன்படி விற்க ஏற்பாடு செய்து அசாத்தியமான காரியமாகும். அவ்வாறு விலையை நிர்ணயித்த போதிலும், திட்டத்தை அமுல் நடத்துவது முடியாத செயலாகும். ஆகவே அரசாங்கம் தற்பொழுது ஒரு புதிய திட்டத்தை நாடெங்கும் அமுல் நடாத்திக்கொண்டு வருகிறது. இதுதான் 2 இலட்சத்திற்கு மேல் ஜனப்பெருக்கமுள்ள நகரங்களில் கூட்டுறவுச் சிறப்பு அங்காடி எனப்படும் ஒரு பெரிய கூட்டுறவுப் பண்டகசாலையை நிறுவி, அதன் மூலமாக மக்களுக்குத் தேவைப்படும் சகல சாமான்களும் கிடைக்கும்படி செய்வதாகும். இத்திட்டத்தின்படி சென்னை நகரிலும், திருச்சி, மதுரை, கோவை ஆகிய நகரங்களிலும் சிறப்பு அங்காடிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சென்னை, திருச்சி, மதுரை, கோவை ஆகிய நகரங்களில் இவ்வங்காடிகள் நடைபெற்று வருகின்றன.

இவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்ட பேரங்காடிகளுக்கு அரசாங்கம் பங்குத்தொகை, சாதனங்கள் வாங்குவதற்குத் தேவையான மூலதனம், ஓரளவிற்குச் சிப்பந்திச் செலவுகள் முதலியவற்றைக் கொடுத்துவருகிறது. இப்பேரங்காடிகளில் காய்கறிகள், பலசரக்குச் சாமான்கள், மருந்து வகைகள், துணிவணிகங்கள், பிளாஸ்டிப்பொருள்கள், மிதிவண்டிச் சாமான்கள், பாத்திரங்கள் இன்னும் பல மக்களுக்கு வேண்டிய பொருட்கள் விற்கப்படுகின்றன. இச்சாமான்கள் உற்பத்தி செய்யப்படும் இடங்களிலிருந்து வாங்கி, குறைந்த இலாபத்தில் பொதுமக்களுக்கு விநியோகம் செய்யப்படுகின்றன,

சாமான்களை உற்பத்தி செய்யும் இடங்களில் மொத்தமாக வாங்குவதன்மூலம் அவைகளின் விலை குறைவாகக் கிடைக்கின்றன. வேறுவகையாயின் இவைகள் நுகர்பவர்களுக்குப் போய்ச் சேர்வதற்குள்ளாகப் பல கைகள் மாறி உயர்ந்துவிடுகிறது. சில சமயங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படும் இடங்களில் விலை உயர்வு காரணமாக சில்லறை விலையைக் குறைப்பதில்லை. அதிலும் முக்கியமாக பற்றுக்குறை உள்ள சாமான்கள் மொத்த விலையும் சில்லறை விலையும் குறைக்க வேண்டிய நிலையிலும் கூட, வியாபாரிகள் குறைப்பதில்லை. நுகர்வோர் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விலை கொடுத்து வாங்க இயலுகிறதோ அந்த அளவிற்கு வியாபாரிகள் விலையை உயர்த்தி விடுகிறார்கள். இதன் காரணமாகப் பொதுமக்களுக்கு இன்றியமையாத பொருள்களின் விலை அதிகமாகிக் கொண்டே போகிறது. விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. நுகர்வோர் வாங்கும் சக்திதான் பொருள்களின் விலையாக உருவெடுக்கிறது. இந்நிலைமையை மாற்றுவதற்காகப் பேரங்காடிகள் பெரிய நகரங்களிலும், தாலுகா தலைமை ஸ்தானங்களிலும், பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைமை இடங்களிலும் ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியம் என்று சர்க்கார் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள்.

மதுரையில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பேரங்காடியின் மூலமாகச் சில நாள் கள் அனுபவித்துவந்து தெரிய வருகிறது என்னவென்றால், இவ்வங்காடிகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் நிச்சயமாகப் பொருள்களின் விலை ஏற்றத்தை உறுதியாகத் தடுக்கலாம் என்பதாகும். உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களை ஒரு குறிப்பிட்ட விலைக்கு உற்பத்தியாளர்கள் தங்கள் ஏஜண்டுகளிடம் கொடுக்கிறார்கள். அந்த ஏஜண்டுகளுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு லாபம் வைத்து விற்பதற்கு அதிகாரமும் கொடுக்கப்படுகிறது. இக் குறிப்பிட்ட லாபத்தை நோக்குவோமேயானால், இது மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. சில சமயங்களில் பற்றுக்குறையின் காரணமாகக் குறிப்பிட்ட லாபத்திற்கு மேலும் பொருள்களின் விலையை உயர்த்தி விற்கிறார்கள். ஆனால் கூட்டுறவுப் பேரங்காடியில் குறிப்பிட்ட லாபத்திற்கும் குறைவாக விற்பதன் மூலம் விலையைப் பொது மக்களுக்குக் குறைத்துக் கொடுக்க இயலுகிறது. இவ்வாறு குறிப்பிட்ட லாபத்தைக் குறைத்து பொது மக்களுக்கு விற்கக்கூடாது என்று சில உற்பத்தியாளர்கள் வற்புறுத்துகிறார்கள். இது வியக்கத்தக்கதொரு காரியமாகும். இதன் காரணமாக பொது மக்களுக்கு குறைவான விலையில் பொருள்களை விநியோகம் செய்வது தடைப்படுகிறது. இவ்வகையான பேரங்காடி ஏற்படுவதன்மூலம் எல்லா மக்களுக்கும் அவர்களுடைய தேவை முழுவதையும் பூர்த்திசெய்ய முடியாது என்பதையும் நன்கு அறிவோம். இவ்வங்காடிகளின் மூலம் சுமார் 10 முதல் 20 சதவீதம் மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியும். மற்ற 80 சதவீதம் மக்கள் இதர கடைகளில், அங்காடியில் விற்கப்படும் விலைக்கே சாமான்களைக் கொடுக்கும்படி வற்புறுத்திப் பயன்பெறலாம். ஆகவே இதில் நுகர்வோருடைய ஒத்துழைப்பும் அதிகமான விலை கொடுப்பதற்கு எதிர்ப்பும் இருக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். இம்மாதத்தில் கூட்டுறவு வாரவிழா நாடெங்கும் நடைபெற்றிருக்கிறது. இதில் முக்கியமாக கூட்டுறவுப் பண்டசாலை இயக்கத்தைப் பற்றி நல்ல முறையில் இப்புதிய பேரங்காடித் திட்டத்

கூட்டுறவு சீனில்

எமக்குக் கிடைக்காத உதவி தனியார் துறைக்கா?

“எமது சங்கமூலம் ஆணித் தொழிற்சாலை ஆரம்பிப்பதற்கு 1963ம் ஆண்டு நாம் விண்ணப்பித்தோம். அதற்குக்கொடுக்கவேண்டிய தொகை முடிவடைந்து விட்டதென்பதில் கிடைத்தது. ஆனால் 1965 ஆம் ஆண்டு தனியார் துறையைச் சேர்ந்த மூலநுக்கு அத்தொழிற்சாலை நிறுவவதற்கு அநுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வியப்பான செய்கையை நோக்கும்பொழுது கூட்டுறவு இயக்கம் தகுதியற்ற இயக்கம் என்று அவர்கள் கருதுகிறார்களோவென்றும் நம்பத்தோன்றுகிறது.” இவ்வாறு வலி. கிழக்கு ப. நோ. கூ. ச. சமாசத்தின் புதிய கட்டிடத்திறப்புவிழாவில் தலைமையுரை நிகழ்த்திய திரு. K. V. கனகசபாபதி குறிப்பிட்டார்.

அவர் தொடர்ந்து பேசுகையில் “1956 ஆம் ஆண்டில் தமது கொள்வனவு 28 இலட்சம் ரூபாவென்றும், இன்று 57 இலட்சம் ரூபாவென்றும், சென்ற வருடம் சுதந்திரம் 38,000/- ரூபாவென்றும் கிணர். அத்துடன் கமரூபம் தறி நிலையத்தை நிறுவுவதற்கு வேண்டிய வசதிகள் கிடைக்கும்” என்றும் எடுத்துரைத்தார். கட்டிடத்தை கட்டுறவு ஆக்க ஆணையாளர் திரு. P. E. வீரமன் கருத்துரைத்தார்.

குறிப்புகள்

அரண்மனைக்கு வந்தது. தெற்கு கிழக்கு அரண்மனை கிணைவரா முதுவிய ப. நோ. கூ. சங்கங்களின் சுகந்தரங்கம் 26-12-66 காலை 9-30 மணிக்கு அரண்மனை முகமூர்த்தி தமிழ் பாடசாலையில் நடைபெற்றது. மேற்படி சங்கங்களின் அங்கத்தவர் 40 பேர் இதில் கலந்து கொண்டனர். கூட்டுறவுச் சங்கப்பரிசீலகர்கள் திருவாளர்கள் செ. விங்கநாதன், வ. ப. ஐ. மே. சபைப்பிரதிநிதி திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை, சேகரகணக்குப்பதிவாளர் மாணவன் திரு. வே. தம்பிராசா ஆகியோரும் சமூகமளித்திருந்தனர்.

திருவாளர்கள் மு. கணபதிப்பிள்ளை, செ. விங்கநாதன் ஆகியோர் தொகுப்புரை ஆற்றினர். சேமிப்புமுறை அங்கத்தவர்களுக்கும் சங்கத்திற்கும் எவ்வகையில் பயன் செய்யக்கூடும் என்பதை நன்கு விளக்கப்படுத்தி, அங்கத்தவர்களுள்லோரையும் சேமிப்பு இயக்கத்தில் தவறாது ஈடுபடும்படி திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் புத்தி புகட்டினார்.

தைப் பற்றியும், இவ்வங்காடிகளில் நல்ல பொருள்கள், சரியான எடை, நியாயமர்ள விலை, எவ்வாறு கொள்ளலாம் என்பதைக் காமலிநுப்பது முதலியவைகள் பற்றிக் கூட்டுறவாளர்கள் பிரசாரம் செய்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம். மேலே குறிப்பிட்ட பேரங்காடிகள் இல்லாத இடங்களில் பேரங்காடிகள் அமைத்து விரைவில் நடைபெறுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படியாக மக்களையும், சர்க்காரையும் கேட்டுக் கொள்கிறோம். இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம். இச்சந்தர்ப்பத்தை நமது விடாமல் நாடெங்கும் பேரங்காடிகள் ஏற்படுத்தி விலைவாசியைக் கட்டுப்படுத்தும்படி எல்லாக் கூட்டுறவாளர்களையும் வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

—“கூட்டுறவு”

பஞ்சத்தைப் போக்கும் முயற்சி

இரண்டாம் கமத்தொழிற் திட்டத்திலுள்ள கமக்காரர்களுக்கு இம்முறை கால போகத்திற்குப் போதிய நீர் விநியோகம் செய்வதென வடமாகாண அதிபர் திரு. வேர்ணன் அபயசேகரா தலைமையில் நடைபெற்ற வடமாகாண உற்பத்தி மகாநாட்டில் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதனால் ஆயிரத்திற்குமதிகமான கமக்காரர் பயனடைவார்களென்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

முன்பிருந்த முறையின்படி இரண்டாண்டுக்குக் கமக்காரர்களுக்கு நான்கு மாதகால போகவிளைச்சலுக்கே அரசாங்கம் அநுமதியளித்திருந்தது. இதனால் இப்பகுதி விவசாயிகளில் பலர் விவசாயம் செய்யாது விட்டனர். அத்துடன் மழைநீர் இல்லாமையால் இத்திட்டத்திலுள்ள 6 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்தில் 3 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் பாழடைந்து விட்டது.

நடைபெற்ற மகாநாட்டின் படி இரண்டாண்டிலுள்ள 6 ஆயிரம் ஏக்கர் நில விவசாயிகளும் முன்று மாதகாலத்துக்கொரு முறை விதைக்கப்படும் 'பச்சைப் பெருமாள்' நெல்லை

விளைவிக்கலாம். இதற்கான விதை நெல்லை தை 15 ஆம் திகதிக்கு முன்னர் விதைக்கும்படியும் அதற்கு வேண்டிய நீர் விநியோகம் தாராளமாக மார்ச் மாதம் 31 ஆம் திகதி வரை வழங்கப்படுமெனவும் அரசாங்க அதிபர் விவசாயிகளுக்கு அறிவித்துள்ளார்.

நெல்விளைவிக்காத காலங்களில் இந்நிலங்களில் பயறு, கிழங்கு, வெங்காயம், மிளகாய் போன்ற உப உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய விவசாயிகளுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதெனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதற்கான பொறுப்புக்கள் அவ்வப்பகுதி காரியாதிகாரிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

விவசாய உற்பத்தி சம்பந்தமான சகல நடவடிக்கைகளையும் அரசாங்க அதிபர் திரு. வேர்ணன் அபயசேகராவே நேரடியாகக் கவனிக்கும் வகையில் அவர் தலைமையில் ஐவரைக்கொண்ட ஒரு உணவு உற்பத்திக் காரியாலயத்தை அரசாங்க செயலகத்தில் ஆரம்பிப்பதெனவும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

தமிழகத்தில்....

(10-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

விற்பனை மின்னியங்களைக் கட்டிவிட்டு தயாரிப்பாளர் மீது நடவடிக்கை எடுக்காதது தவிரையில் செலுத்துவதென ஒப்பந்தம் செய்து சில யந்திரங்கள் கடனுக்கு வாங்கப்பட்டன. இத்தகைய சட்டப்பாங்கியும் கூட்டுறவு நூற்பாலைகளுக்கு நிதி உதவி புரிந்தது. இக்கடன் களுக்கு அரசாங்கம் உத்தரவாதம் அளித்துள்ளது.

ஒவ்வொரு கூட்டுறவு நூற்பாலைக்கும் ரூ. 15 லட்சம் வரை வியாபார மூலதனம் வேண்டியிருக்கும். 9 நூற்பாலைகளுக்கும் இது விஷயமாய்த் தேவையேற்பட்டுள்ள ரூ. 1.35 கோடியை சம்பந்தப்பட்ட ஜில்லா கூட்டுறவு மத்திய பாங்குகள் கடன் உதவி புரிந்தன.

கிராமாந்தரங்களில் பரவலாக தொழில் வளர்ச்சி அபிவிருத்தியடையவேண்டும். அதுவும் பின்தங்கிய பகுதிகளில் அதற்கு முதலிடம் வழங்கவேண்டும் என்னும் குறிக்கோளுக்கிணங்க, ஆலை அமைக்கப்படவேண்டிய பகுதிகளை நிர்ணயிக்க அந்தந்த மாவட்டத்தில் மாவட்டக் கலெக்டர் தலைமையில் ஒரு குழுவை அரசாங்கம் நியமித்திருந்தது.

ஒன்பது ஆலைகளும் இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு பகுதியும் ஒரு பொறியியல் நிபுணர் அமைப்பின்கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. இரண்டு கட்டடக் கலை நிபுணர்களை அரசாங்கம் அமைத்து, ஒவ்வொரு ஆலைக்கும் தனித்தனி பிளான் தயாரிக்கப்பட்டது. இதனால், கதவு, ஜன்னல் முதலிய இனங்களுக்கு ஒரே மாதிரியான அமைப்புகள் ஏற்படுத்தி அந்த வகையில் காலமும், பணமும் மிச்சப் படுத்த முடிந்தது. ஒன்பது ஆலைகளுக்கும் தேவையான 12,000 டன் சிமெண்ட், 1,350 டன் ஆஸ்பெஸ்டாஸ் ஷீட்டுகள், 2,500 டன் உருக்கு ஆகியன யாவும் கைத்தறி நெறியாளர் மூலம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

உற்பத்தி

சென்னை மாநிலத்திலுள்ள கைத்தறி நெசவாளர்கள் ஆங்காங்கு உபயோகித்துவரும் நூல் விஷயமான ஆராச்சியை கைத்தறி நெசவாளர்

வேற்றிகரமாக....

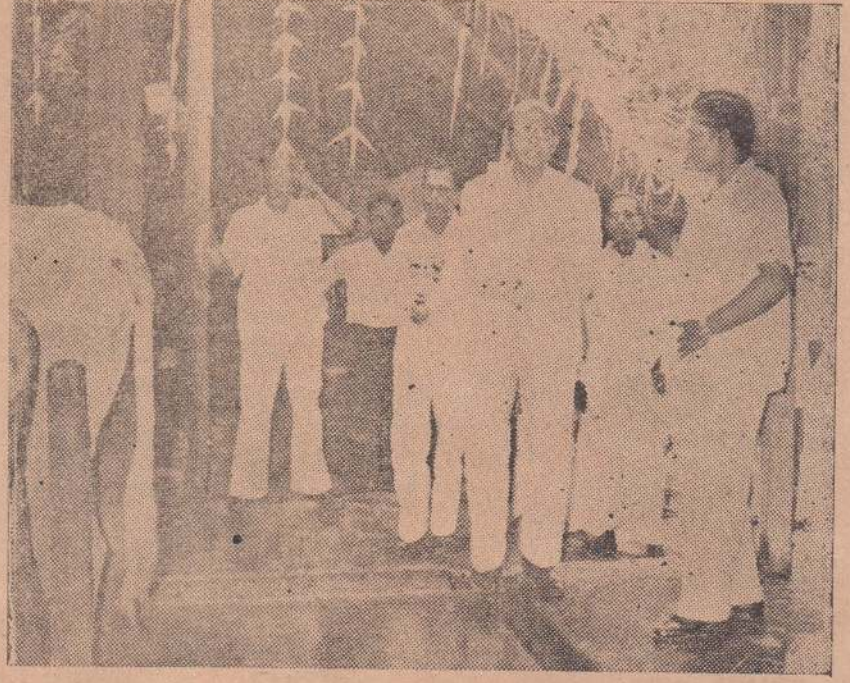
(10-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

சிரேஷ்ட கூட்டுறவு உதவி ஆக்க ஆணையாளர் திரு. A. பெருமையினார் பேசுகையில் "பெரும்பாலான மீன்பிடிச் சங்கங்கள் மீனவர் சமூகத்திற்குச் சேவை செய்யத்தவறிவிட்டன. ஏனெனில் அச்சங்கங்கள் தவறான நோக்கங்களுக்காகவே நிறுவப்பட்டுள்ளன". சகல அங்கத்தவர்களும் தமது பொறுப்புக்கையுணர்ந்து தாராள சிந்தையுடன் கடமை புரியவேண்டும். இத்தகைய உணர்ச்சிப் பஞ்சம் பல சங்கங்களை அழித்துவிட்டது. சங்கங்கள் தமது தேவைகளைத் தெளிவாக எடுத்துரைத்தார்களே யானால் அரசாங்கம் அவைகளுக்கு உதவியளிக்க முயற்சி செய்யும். இலாபத்தில் ஒரு பங்கு சங்கத்திற்குச் சேரவேண்டும். இது சங்கத்தைப் பலப்படுத்த உதவும். இதனால் உறுப்பினர்களுக்கும் பயன் ஏற்படும். இதுபோல் இன்னும் பல கருத்தரங்கங்கள் நடாத்தப்படவேண்டும்" என்று கூறிய திரு. பெருமையினார் இளைஞர்களுக்கு நவீன தொழில் முறைகளில் பயிற்சியளிக்கப்படவேண்டும் என ஆலோசனை கூறினார். மேலும் அவர் பேசுகையில் சமாசம் தென்மாகாணத்திற்குக் கருவாட்டை ஏற்றுமதி செய்யலாமென்றும் இவ்வாறான வழிகளில் சமாசமும் உறுப்பினர்களும் முன்னேறலாம் என்றும் குறிப்பிட்டார். அறிவை நன்கு பயன்படுத்தினால் மீனவர் தம் சமூகத்தை முன்னேற்றிச் செய்யலாம் என்று சுற்றில் கூறிமுடித்தார்.

மேற்கொண்டார். அதை அனுசரித்து ஜில்லாக்களிலுள்ள கூட்டுறவு கைத்தறி நெசவாளர்களின் தேவைக்கேற்ப ஆங்காங்கு உள்ள கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகள் நூல் உற்பத்தியை மேற்கொண்டன. அதையொட்டி என். எப். 17 நெம்பர் நூலிலிருந்து என். எப். 84 நெம்பர் வரையுள்ள பல்வேறு நூல் வகைகளைத் தமிழகத்திலுள்ள கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகள் தயார் செய்து வருகின்றன.

அரசாங்கம் பண உதவி செய்ய மறுத்தாலும் யாழ். கூட்டுறவு மாகாண வங்கி அவர்களுக்கு உதவ முன்வருமென வ. ப. ஐ. மே. சபைத் தலைவரும் கூட்டுறவு மாகாண வங்கித் தலைவருமான திரு. இ. இராசரத்தினம் பேசுகையில் குறிப்பிட்டார். அவர் மேலும் கூறியதாவது; கூட்டுறவுக் கொள்கைகளையும் நடைமுறைகளையும் பரப்புவதே இத்தகைய கருத்தரங்கங்களின் நோக்கமாகும். கடலுக்கு ஒரு நாளாவது செல்லாத சிலர் ஏழை மீனவரை வதைத்துக் கொழுத்த ஆதாயத்தினைச் சம்பாதித்துள்ளனர். வருங்காலத்தில் மீனவரின் நிலை இன்னும் மோசமானதாகலாம். இழுவலைப் படகுகளை மீன்பிடிக்க கூட்டுத்தாபனம் இறக்குமதி செய்தால் அது மீனவரின் வயிற்றிலே பெரிய அடியாகும். கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலும் சமாசங்களிலும் இருந்து மீனவரைப் பிரிப்பதற்கு மீன்பிடிக்க கூட்டுத்தாபனம் சதி செய்கிறது. இவ்வலையில் சிக்காது இருக்குமாறு திரு. இராசரத்தினம் மீனவரை வேண்டிக்கொண்டார். வடபகுதி சமாசமூலம் வலை, மீன்பிடி உபகரணங்களை விற்காது அதற்கென புறம்பான ஒரு நிலையத்தினை மீன்பிடிக்கூட்டுத்தாபனம் இங்கே திறந்தமை கண்டிக்கத்தக்கது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் மீன்பிடிச் சங்கங்கள் நிறுவப்படவேண்டும். மேலும் தற்பொழுது இயங்கிவரும் சங்கங்களை பலப்படுத்தல் வேண்டும். குறுகிய கால லாபத்தைப்பற்றி மட்டும் நினைக்காது நீண்டகால ஆதாயத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தல்வேண்டும். சமரசத்தில் முழு நம்பிக்கை வைத்து அதில் ஏதாவது குறைபாடுகள் இருந்தால் நிவிர்த்தி செய்ய முயலவேண்டும். சங்கங்கள் மூலமும் சமாசங்கள் மூலமும் மீள் விற்பனையை நடாத்தவேண்டுமென ஆலோசனைகூறி திரு. இராசரத்தினம் தனது உரையை முடித்துக்கொண்டார்.

இரண்டாம் நாள் நிசுழ்ச்சியில் சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றிய அரசாங்க அதிபர் திரு. வேர்ணன் அபயசேகரா இப்பகுதி மீனவரை அவர்களுடைய கடும் உழைப்பிற்காகப் பாராட்டினார். அவர்கள்

கூட்டுறவுத் திணைக்கள நிரந்தரக் காரியதரிசி திரு. பெர்ணண்டோவும், ஆணையாளரும் பதிவு காரியஸ்தருமாகிய திரு. பி. ஈ. வீரமனும் 21-9-66 ல் வட இலங்கை கூட்டுறவுப் பாற்பொருள் உற்பத்தியாளர் சங்கத்தின் பாற்பண்ணைக்கு விஜயம் செய்தனர்.

பல நெருக்கடிகளைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. அப்படியிருந்தும் அவர்களது விடாமுயற்சி நல்லபயனை அளித்துள்ளது என்று குறிப்பிட்டார். வலைகள், உபகரணங்கள் போன்றவற்றின் பற்றாக்குறைகளினால் மீனவர்களுக்கு எத்தனையோ பிரச்சினைகள் எழுந்துள்ளன. போதிய இயந்திரப் படகுகள் இல்லாததும் இன்னொரு பெருங்குறை. இத்துடன் மீன்பிடித் துறைகளுக்குச் செம்மையான பாதை இல்லாததும் மீனவரைப் பாதித்துள்ளது. வலைகளும் மீன்பிடித்தவாடங்களும் போதாக் குறையாக இருப்பதாலேயே அவைகள் களவுபோகவேண்டி நேரிடுகின்றது. இப்போதாக் குறைகள் நாட்டின் பொருளாதாரத்துடன் இணைந்த ஒன்றாக விளங்குகின்றது. வலைகள் இயந்திர வள்ளங்கள் முதலியவைகளை வாங்குவதற்கு நாட்டிலே போதுமான வெளிநாட்டுச் செலாவணி இல்லாத படியாற்றான் அவைகள் குறைவாக வழங்கப்படுகின்றன. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட சில இயந்திர வள்ளங்கள் கூடிய சக்தி வாய்ந்தவையாக அமையவில்லை. (வளரும்)

தலைவர்களின் மகாநாடு

அத்தியாவசிய உணவுப் பொருள்களை விநியோகிப்பதில் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கஷ்டங்களை ஆராய்வதற்கும், அவற்றிற்கு ஆவன செய்வதற்கும், உணவுப்பயிர்களைப் பெருக்குவதற்கு அரசாங்கம் எடுத்துவரும் முயற்சிகளை எவ்வாறு பலப்படுத்தலாம் என்பதைப் பற்றிப் பரிசீலிப்பதற்கும் ப. நோ. கூ. ச. சமாசங்களின் தலைவர்கள் 10-1-67ல் யாழ். கூட்டுறவு வங்கி மண்டபத்தில் ஒரு மகாநாட்டை நடாத்தினர். மா, கொத்தமல்லி, செத்தல் மிளகாய் போன்றவற்றை கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு போதுமான அளவில் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காக பகுதி உதவி உணவுக் கட்டுப்பாட்டி காரியைப் பேட்டி காண்பதற்கென ஒரு உபகுழு தெரிவு செய்யப்பட்டது. இவ்வபகுழு இப்பொருள்களை நியாயமான முறையில் பங்கிடு செய்வதுபற்றியும், அரசாங்கத்தின் உணவுப்பத்தித் திட்டங்களில் எவ்வாறு பங்குபற்றிக் கொள்ளலாம் என்பது குறித்தும் ஆலோசனைகளை வழங்கும்.

வடபகுதி விவசாய உற்பத்தியாளர்

கூட்டுறவுச் சமாசம்

111, பெரியதேரு, யாழ்ப்பாணம்.

நந்தி: எப்பிஸ் (APEES) தொலைபேசி: 504.

மண்ணெண்ணெயில் இயங்கக்கூடிய

4 ஸ்ரோக் வில்லியம் சீனியர், யூனியர்

நீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள்.

உள்ளும், புறமும் கம்பியால் விரியப்பட்ட 30 அடி நீளமான பெலமான றப்பர் குளாயும் அதற்கேற்ற வடியும் எம்மிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

அதிக பயிற்சிபெற்ற தொழிலாளர்கள் (Mechanics) தேவையானவுடன் திருத்தம் செய்ய எப்பொழுதும் ஆயத்தமாய் இருக்கின்றனர்.

வில்லியர்ஸ் ஈசிப்பிறைம் சீனியர் ரூ. 1470-00

வில்லியர்ஸ் ஈசிப்பிறைம் யூனியர் ரூ. 1300-00

தங்குவண்டில் (இரண்டு சில்லு) ரூ. 185-00

விவசாயச் சங்கங்களுக்கு சமாசத்தால்

விசேஷ கழிவு கொடுக்கப்படும்.

இயந்திரம் எடுத்த ஆறுமாத காலத்திற்குள்

இலவச சேவிஸ் செய்து கொடுக்கப்படும்.

வெங்காயப் பனிப்பூச்சியை அழிப்பதற்கு மிகத் திறமை வாய்ந்த "டிஸ்நெக்ஸ்" அல்லின், அல்நெக்ஸ் என்றெக்ஸ் போன்ற கிருமி நாசினிகளும் இவற்றைப் பாவிப்பதற்குரிய தெளிவுகளும், டஸ்ரர்களும் எம்மிடம் இருக்கின்றன.

விபரத்துக்கு மனுச் செய்க.

சிக்கலான செயல் சிறப்பாக வாழ்வதற்கு

வ.வி. மேற்கு. ப. நோ. கூ. ச. சமாசம் (வரைவுள்ளது)

தொலைபேசி: 525, மானிப்பாய்

மு.வாரி: சங்காலை

* உண்ணவேண்டிய உணவுப்பொருள்கள்

* உடுக்கத் தேவையான துணிவகைகள்

* இருக்க வீடமைக்கும் பொருள்கள்

வேறென்ன வேண்டும்?

"அல்கன்" சீனியர் யூனியர் மண்ணெய்

பம்புகள், "சீரோ" யேமன் எலக்ட்ரிக் பம்புகள்

அனைத்துக்கும் உப உறுப்புகள்

ஆனைமார்க் "அஸ்பெஸ்ரோஸ்"

அதிக பலமிக்க பராக்கிரமா ஓடுகள்

அல்கத்தீன் எஸ்லோன் பைப்புவகை

வேடி மருந்துப் பொருட்கள்

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு லோறி மூலம்

பொருளேற்றி இறக்கும் வசதியும் எப்போதும்

செய்து தரப்படும்.

வீரும்புவோர் கேரிலோ, தொலைபேசி மூலமோ,

கடித மூலமோ தொடர்பு கொள்ளவும்,

இது உங்களுடைய தாபனம்.

வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபைக்காக யாழ்ப்பாணம்

கூட்டுறவு அச்சத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது.